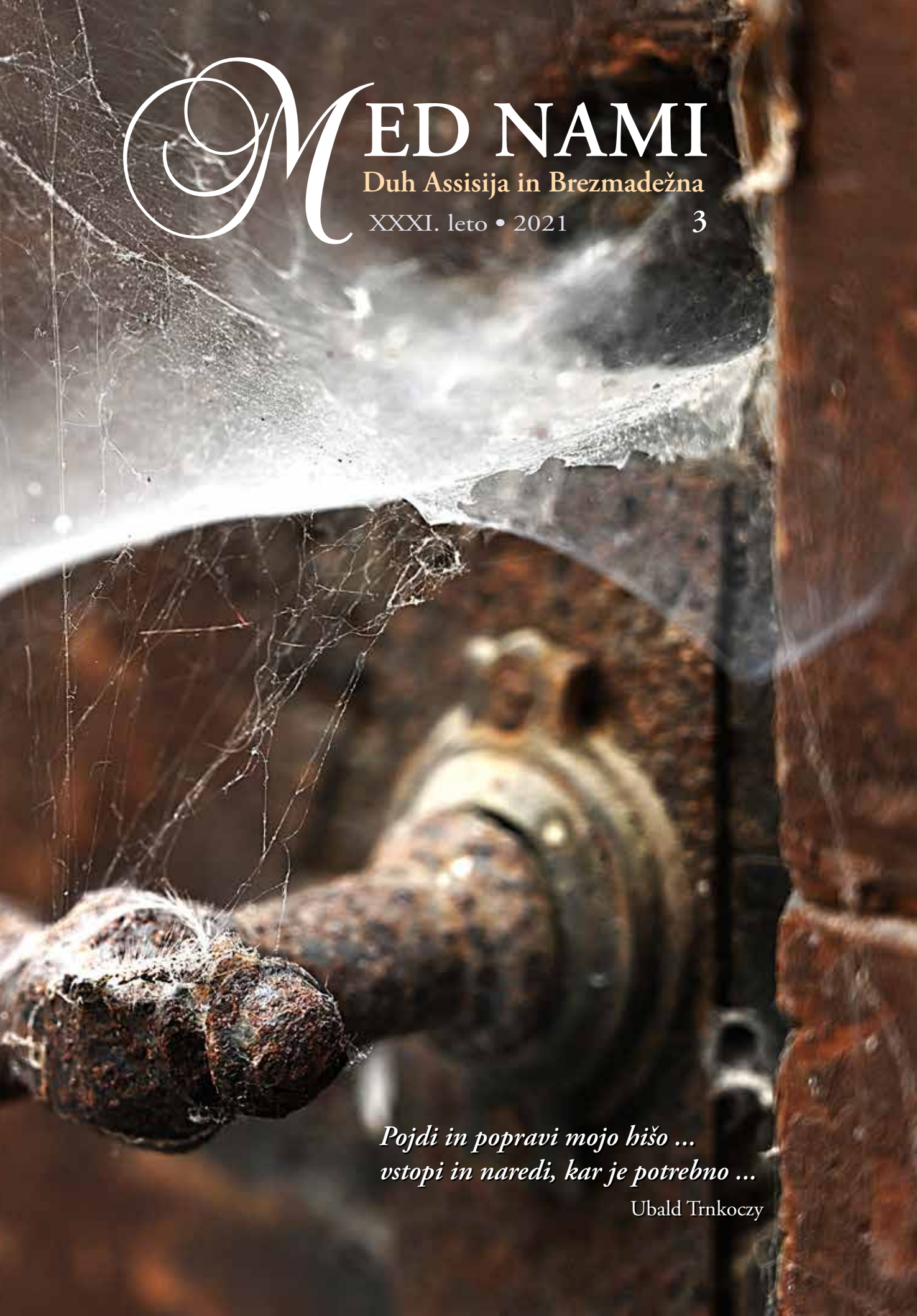

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXI. leto • 2021

3

*Pojdi in popravi mojo hišo ...
vstopi in naredi, kar je potrebno ...*

Ubald Trnkoczy

Kazalo

- 3 Uvodnik
- 4 Duhovni pogledi
- 8 Papež Frančišek Frančiškovim
- 10 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 13 Pogovor
- 17 Brezmadežna
- 20 Biseri molitve
- 22 Frančiškov svetni red
- 28 Med minoriti
- 30 Utrinki iz Assisija
- 31 Otroci med nami
- 32 Reportaža
- 34 Utrip življenja
- 35 Iz Frančiškovih revij
- 36 Obvestila

Ko Frančišek dojam, da je popravilo konkretne cerkve- stavbe premalo, da to ni tisto, kar je pravzaprav imel Bog v svoji zamisli, se odpre evangeliju. Njegovo temeljno pravilo, ki ga bo dal bratom, je živeti evangelij ... (p. Martin Kmetec)

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.
Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, namestnik
prov. ministra, p. Janez Šamperl, Neža Tomažič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, generalni definitor in generalni
asistent za CEF

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Helena Rebek, Doroteja Emeršič,
Benjamin Verdenik, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Pojdi in popravi mojo cerkev ...

Koliko cerkva, cerkvic, večjih ali manjših kapelic je razsejanih po sončni Umbriji, ki se je vsakemu asiškemu romarju vtisnila v spomin kot prelestna dežela, prepletena z ravnici, razvlečenimi holmi, jezери, pa tudi z višjimi vrhovi, kot je asiška gora Subasio. Med njimi je – na obrobju Assisija – cerkva sv. Damijana. V njej se je pred velikim križem rad zadrževal sv. Frančišek. Pred Križanim je iskal svojo pot, mir in tolažbo ... Tukaj ga je nagovoril Božji glas: »Frančišek, pojdi in popravi mojo cerkev.« Ta Božji klic s križa je prerasel v poklic, v način življenja,

dano, oltarček. Na njem so svete podobe: Srce Jezusovo in Marijino, pa križ, podoba Ptujskogorske Matere Božje in veliko podobic, ki sem jih prinesel z raznih romanj. Včeraj je bil tako lep dan. Šel sem na spodnji travnik pred hišo in tam nabral pisanih dišečih travniških rož za moj oltar – za Jezusa in za Marijo. Ko sem položil šopek pred svete podobe, pa sem začutil neko praznino in takrat sem si rekel: »Jože, ta šopek, ki si ga nabral, je prazen. Poklekni in zmoli očenaš.« In ko sem pokleknil in zmolil, sem naenkrat začutil, da šopek ni več prazen – napolnila ga je moja molitev.«

Napolnimo šopek življenja, oživimo božje svetišče v sebi. Pozorno prisluhnimo Božjemu klicu, ki večno odmeva iz Frančiškovega mesta in slehernega svetišča. Asiški romar in pesnik Jakob Emeršič ga je v eni svojih pesmi slišal takole:

*»Gospod, Gospod,
kje si, Gospod?
Odmev pa pravi: Tod, tod, tod.«*

ki ga je zaživel Frančišek. Kmalu se je »začelo dogajati okolje« in Gospod mu je dal brate, mnoge brate, ki so pone-sli odmev Božjega naročila Frančišku na vse konce zemlje. Tudi v našo lepo slovensko deželo, ki je kakor Frančiškova Umbrija okrašena z zelenimi ravnici, jezeri, prelepimi griči in visokimi gorami. Cerkve, cerkvice in kapele pa so pri nas še bolj na gosto posejane kot v Umbriji. V vsaki – če le v tihoti srca odpremo svoja duhovna ušesa – moremo slišati večnostni odmev Božjega naročila iz cerkvice sv. Damijana, namenjenega sv. Frančišku: »Pojdi in popravi mojo cerkev ... Ti pojdi!«

No, pa spet ena dolžnost več. Že tako sem zasut z delom, s skrbmi: za družino, za otroke, za ostarele, za župnijo, za nogomet, za košarko, za mlade ... Toda popravljati cerkev, popravljati svoje srce, popravljati duhovno zgradbo – to nikakor ni še ena dolžnost več; to je veselje, to je moč, je poklic, je naše poslanstvo življenja po evangeliju našega Gospoda, ki prežema vse naše življenje in ima obljubo večnosti.

Kako preprosto, presunljivo in enostavno hkrati mi je to razložil starejši Haložan po nedeljski sveti maši: »Veste, gospod pater, jaz imam v svoji skromni hišici malo cerkvico – po pravici pove-

p. Janez Šamperl

Križ je kraj našega osvobojenja

p. Martin Kmetec

Prvo in konkretno delo, ki se ga Frančišek loti v procesu svojega spreobrnjenja, je popravilo cerkve svetega Damijana, potem ko ga nagovori Gospod s križa. Frančišek je Gospodov glas razumel čisto konkretno. Ravno tako je pozneje razlagal evangelij – brez teoloških poglabljanj, saj ni bil učen. Evangelij je sprejel brez velikega modrovanja, saj je Gospod modrost tega sveta izničil, povišal pa je ponižne in neuke (prim. 1 Kor 3,19). Takole pravi sveti Pavel: »Nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno.« (1 Kor 1,27) Ravno s svojo preprosto, skoraj dobesečno razlago evangelijskega sporočila je Frančišek v svojem času veliko prispeval k obnovi Cerkve. Frančišek nam torej ponuja dve predpostavki, ki ju moramo doumeti in sprejeti, da bi mogli prispevati svoj delež k življenju Cerkve. Prva je srečanje s Kristusom, doživetje njegove bližine in sprejetje dejstva, da je Kristus odrešenik na križu, da je velikonočna skrivnost središčna točka, h kateri teži vse njegovo življenje, na isti način pa tudi vse življenje kristjana.

Janezov evangelij nam v osmem poglavju pripoveduje zgodbo o ženi, zasačeni v prešuštvo (8,1–11). Ko se Jezusovi nasprotniki, pismouki in farizeji, zberejo okoli njega in obtožene žene, naredijo krog, krog smrti. Žena je obsojena na smrt. Kristus jo osvobodi, vendar sam ostane v tem krogu, kajti on bo obsojen na smrt. Podobno nam o krogu smrti govori enajsto poglavje Janezovega evangelija, v katerem je zapisana pripoved o smrti Lazarja, ki ga Jezus oživi. Lazarjeva smrt bo sprožila zadnja dejanja pred obsodbo Jezusa na smrt (Jn 11,57).

Križ je kraj našega osvobojenja, zato je nujno, da ga v življenju večkrat pogledamo, večkrat premišljujemo Kristusovo trpljenje in smrt ter se zavedamo, da smo bili odrešeni na križu. To pa v konkretnih življenjskih okoliščinah pomeni žrtev in askezo ter prizadevanje za svetost. To pomeni, da sprejmemo težke življenjske okoliščine, ki nam jih morda prinaša življenje, vendar z upanjem na odrešenje in Kristusovo vstajenjsko zmago. To zavedanje in takšna pripravljenost pa bosta gotovo rodila svoj sad tudi v Cerkvi. Starejši in bolniki morejo svoje trpljenje in preizkušnje darovati Gospodu za nove duhovne poklice. Frančišek je z veliko ljubeznijo premišljeval o Kristusu na križu in Bog mu je naklonil svete rane, kar je naredilo velik vtis na njegove sobrate in Cerkev. Bilo je potrditev njegove svetosti. Za obnovo Cerkve je treba sprejeti pričevanjsko poslanstvo in tudi trpeti. Pomislimo na tolike mučence v zgodovini krščanstva; njihova ljubezen do Kristusa je bila zanj vir zvestobe, tudi za ceno mučeništva.

Obnova se začne pri nas samih, in sicer tako, da slišimo Kristusov glas. Dokument Kongregacije posvečenega življenja, ki je bil izdan leta 2002, ima naslov *Znova začeti pri Kristusu*: »Zato se je treba še tesneje držati Kristusa, središča posvečenega življenja, in z vso močjo nadaljevati pot spreobrnjenja in preнове, ki je tako kot v prvotnem izkustvu apostolov pred vstajenjem in po njem imela izhodišče v Kristusu. Da, treba je začeti znova pri Kristusu, saj so od njega odšli prvi učenci v Galileji; od njega so skozi zgodovino Cerkve odhajali moški in ženske vseh stanov in kultur, ki so, posvečeni od Duha v moči klica, zaradi njega zapustili družino in domovino ter mu brezpogojno sledili in se dali na razpolago za oznanjevanje Kraljestva in za dobro vsem (prim. Apd 10,38).« (Št. 21)

Načelo začeti pri Kristusu ne velja le za redovnice in redovnike, velja za nas vse, in sicer tako, da slišimo Jezusov glas v svoji najgloblji notranjosti in ga sprejmemo. Če ga bomo redno poslušali, se bo v nas gotovo nekaj spremenilo, gotovo bomo imeli več moči in idej za življenje po njegovih zapovedih.

Ko Frančišek dojame, da je popravilo konkretne cerkvene stavbe premalo, da to ni tisto, kar je imel Bog v svojih mislih, se odpre evangeliju. Njegovo temeljno pravilo, ki ga je dal bratom, je živeti evangelij, uresničevati evangeljske zapovedi, posnemajoč Kristusa: »Pravilo in življenje manjših bratov je sledeče: uresničevati sveti evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa ...« (Pp 1,1). Zvestoba evangeliju in poslušnost Cerкви sta dala svoje sadove, in sicer je frančiškovsko gibanje, uresničeno v treh redovih, dalo Cerкви novega duha in prispevalo k njeni prenovi v vseh časih.

Ko Kristus svojim učencem naroča, naj ostanejo globoko povezani z njim, uporabi težak izraz: »Kdor je moje meso in pije moje kri, ostaja v meni in jaz v njem« (Jn 6,56, prim. Jn 6,54), zato se mnogi od njegovih učencev odločijo, da ga bodo zapustili. Ta nauk je zanje nerazumljiv in pretrd. Evangeljsko sporočilo je za nas hrana, ki nas ne le pouči, kdo je Kristus, ampak nam poda temeljna načela, po katerih zadobimo večno življenje zase in bližnjim pomagamo na poti odrešenja. Beseda »meso« oziroma ideja o uživanju mesa nas znova vodita h Kristusovi smrti na križu. Starozavezno žrtvovanje živali je bilo prispodoba zadnje in edine daritve, ki jo je opravil Božji Sin, ko je daroval samega sebe na križu. Del živali starozavezne daritve je použila skupnost, kar je očitno pri darovanju velikonočnega jagnjeta oziroma v spominu na izhod iz Egipta. Učenci morajo sprejeti dejstvo, da je treba iti skozi skrivnost križa. Le tisti, ki gre skozi to skrivnost, je sposoben razumeti Kristusa, ga ljubiti in zanj žrtvovati svoje življenje, ker je doživel neskončno Božjo ljubezen. Današnji čas morda bolj kot kdajkoli potrebuje pričevalce, ki

evangeljsko sporočilo vzamejo zares, ga živijo in evangelij tudi oznanjajo.

Kakršnekoli že so naše življenjske okoliščine, evangelij daje našemu življenju drugačen okus, ker nam omogoča spoznavati Kristusa, ga ljubiti in se zanj tudi kdaj žrtvovati. Zato naj se obnova našega krščanskega življenja prične pri nas samih, v notranjosti, pri Gospodu, ki tudi nas kliče, da bi kaj naredili za Cerkev.

Nekateri katoličani v najrazličnejših miselnih tokovih in gibanjih se sprašujejo o oblikah češčenja, absolutizirajo določene oblike liturgije, posebne kretnje in znamenja; poudarja se določeno obnašanje, ker obstaja mišljenje, da je oblika odrešujoča. Oblika ni bistvo. Lahko bi celo trdili, da je oboževanje določenih oblik, kot je prejemanje obhajila na usta in še kaj drugega, bolj pomembno kot obhajilo samo, pomembnejše kot vsebina. Na žalost bi to mogli imenovati tudi idolatrija, ki v Cerкви ustvarja takšno ali drugačno ideologijo in ji dela veliko škodo.

Za obnovo Cerkve je bistveno prizadevanje za njeno edinost, za povezanost s papežem in z občestvom, ki mu tako ali drugače pripadamo. Cerkve ne moremo obnoviti, če se zapiramo samo v prostor, ki ga ustvarjajo določena gibanja, ki skrbijo le zase, za svoj naraščaj in za svoj uspeh, ne zanimajo pa jih obrobje, oddaljeni, revni in pomoč duhovnikom v opravljanju težke in odgovorne službe po župnijah.

Vrnimo se k preprosti duhovnosti evangelija, k temu, kar nas uči Frančišek. Ne tisti, ki je iznašel novo obliko češčenja, pač pa tisti, ki je sposoben poljubiti gobavca, se približati ubogemu in ranjenemu človeku, le tisti bo pomagal obnoviti božjo hišo, ki ima tako danes kakor v vseh časih veliko potrebo po obnovi.

Zelo sem ponosna, da te poznam skoraj od »rojstva«

p. Janez Šamperl

Sloveniji ob 30-letnici samostojnosti

Na letošnjem letnem srečanju misijonarjev pri Sv. Jožefu v Ljubljani sem iz ust sestre Gražyne Mech FMM slišal srčen, lep, doživet frančiškovski hvalospev Sloveniji. Na srečanje misijonarjev so me povabili zaradi nove knjige o p. Mihi in sodelovanja pri pripravah na »Mihovo leto«, ki ga bomo obhajali v Cerkvi na Slovenskem. Misijonarji in misijonarki so spregovorili o svojem delu, svojih izkušnjah, lepotah misijonskega poklica in dela, pa tudi o različnih težavah. Sestra Gražyna, ki prihaja s Poljske, pa je v svojem govoru zapela prekrasno hvalnico Sloveniji. Prosil sem jo, naj to, kar je povedala, tudi napiše za našo revijo – z veseljem se je odzvala!

Sem sestra Gražyna Mech FMM (frančiškanka Marijina misijonarka), po rodu Poljakinja in po srcu Slovenka. V red FMM sem prišla po maturi. To je misijonski red in treba je biti pripravljen zapustiti svojo domovino. Recimo naše sestre Slovenke delajo v Kanadi (s. Dorica), v Braziliji, severni Afriki, na Madžarskem ... Delala in živela

sem v različnih deželah. To so bile Švica in Francija (pet let), potem Slovenija (pet let), Afrika (deset let) in zdaj spet Slovenija – Celje, pri bratih kapucinih, kjer sem že 11. leto. Naša skupnost je tudi mednarodna. Tu sta dve sestri Slovenki, Cirila in Ana, Avstrijka Marija ter Poljakinji Anja in jaz. Sestre so angažirane v pastoralni, ljudskih misijonih, jaz pa vodim čudovit pevski zbor, ki zelo lepo poje. Vadimo praktično celo leto, zato nam je naša sveta Cecilija, ki ji je posvečena cerkev, »obljubila, da v nebesih bomo blizu nje«.

Obiskujem tudi ljudi in sem vrtnarica. V delu na vrtu odkrivam neverjetno ljubezen Boga do človeka, ki je človeku dal veselje do dela in možnost videnja pravega čudeža v lepoti stvarstva in materi zemlji, ki nas hrani in živi in ki nekega dne sprejme naše zemeljsko telo k sebi.

Rodila sem se blizu Varšave, v naselju, ki zdaj šteje približno 7000 ljudi. Bilo nas je pet otrok. Sem najmlajša. Moja mami še živi in bo praznovala letos 98 let.

Moja zgodba s Slovenijo se je začela 25 let nazaj. Leta 1995, po končanem študiju teologije v Lyonu v Franciji, sem bila poslana v Slovenijo. Sanjala sem o velikem misijonu nekje v Afriki, ampak Gospod mi je pripravil eno presenečenje in za pet let mi je dal doživeti čudovito avanturo v najlepši, mladi deželi (takrat je imela pet let), ki v svojem imenu že ima ljubezen.

Spominjam se mojega začudenja nad velikimi stvarmi, med drugim, da je imel narod, ki ima dva milijona ljudi, pogum odločiti se za samostojnost; da Ljubljana »pride« od besede ljubljena (to je bila moja interpretacija) in da ima Slovenija vse tako blizu – gore in morje – in da je tako lepa; da so otroci pri verouku tako vljudni, da znajo veliko; da so zmožni narediti čudovite stvari; da so ljudje zelo dobri; da sem pridobila veliko prijateljev; da imate veliko misijonarjev (Pedra Opeko sem spoznala v Franciji). Mojega začudenja je bilo še pa še ...

Bilo mi je zelo lepo, prelepo. Rekla sem si: Gražyna, to je skoraj raj, ti pa si misijonarka. In Gospod mi je po petih letih bivanja v tej pravljici deželi spet pripravil presenečenje. Leta 2000, v torek velikega tedna, sem dobila pismo iz Rima: »Gražyna, pošiljamo te v Afriko, v Kongo – Brazzaville. Razmere so zelo težke, ker je vojna, ampak čakamo na tvoj odgovor.«

Takrat je moje navdušenje nad misijoni »totalno padlo«. Prvič v življenju sem začutila, da nimam nog. Prvič v življenju sem si postavila vprašanje: Kdo pa si ti? Ne gre za tropske počitnice. Gre za delo v deželi, kjer je vojna, kjer je uboštvo, kjer je pomanjkanje vode, kjer malarija pobira svojo žetev, kjer te pikajo različne žuželke, kjer je

vročina in vlaga podnevi in ponoči ... Ne, tega nisem zmožna ... Gospod, oprosti, ampak rajši mi vzemi življenje, ker jaz nisem zmožna ne samo delati, ampak preprosto živeti v takih razmerah ...

Tako potrta sem šla k maši in g. župnik Peter Slevce (takrat sem bila v Črnomlju) mi reče: »Grazyna, preberi berilo.« Hotela sem odgovoriti: »Gospod župnik, Gražyne ni več, je umrla,« ampak sem pomislila, da ne bo razumel, in sem šla brat. To je bilo berilo iz Knjige preroka Izaija. Že na začetku je pisalo: »Pošiljam te v daljne krajine ...« in potem še: »Ne boj se, jaz bom s teboj.«

Nisem mogla verjeti, sam Bog je odgovoril na moje strahove. Zaradi te besede sem šla v Afriko, v Kongo, kjer sem živela in delala skoraj deset let. Vse, česar sem se bala, je bilo res, pa še veliko drugih hudih stvari, ampak moč je bila v Gospodovi besedi.

še otroški vrtec. O tem sem pisala misijonski pisarni in takoj dobila odgovor: »Draga sestra, kako lepo, da nam pišete tudi o vaših stiskah. Ne vemo še, na kakšen način, ampak vam bomo pomagali.« Verjemite, tudi če mi ne bi pomagali na finančni način, so mi te besede dale krila. Počutila sem se tako močno, da bi znala prenašati gore. Kar nekdo me je uslišal, nekdo začutil mojo stisko, nekdo mi hoče pomagati ... Pomoč je prišla prav iz Slovenije. Ne samo da sem kupila fotokopirni stroj, ampak sem tudi srečno končala gradnjo otroškega vrtca. Vse, kar je najlepše, najboljšo, sem dobila od Slovenije. Zdaj ko sem spet v Sloveniji, sem si rekla, da vse moje moči, vse, kar še lahko najlepšega dam, dam moji dragi Sloveniji.

In še ena neverjetna stvar. Imela sem občutek, da je šla cela Slovenija z mano. Ja, Gospod Bog je bil prisoten v dobroti vas, Slovencev. Ko je bilo zelo hudo, mi je prišla Slovenija na pomoč. Nekega dne so mi ukradli vse dokumente in denar za fotokopirni stroj. Takrat smo gradili

razvija. Hvala. Sem zelo ponosna, da te poznam skoraj od »rojstva«. Počasi sem razumela, da je tvoja moč v Bogu, v krščanskih koreninah, v poštenosti, v dobroti, v delu, v molitvi. Naj te Bog blagoslovi, naj te varuje, draga Slovenija.

Poklicanost se začne z veseljem ob srečanju z Jezusom

p. Milan Kos

Papež Francišek je avgusta 2017 začel katehezo s pojasnjevanjem »klica prvih Jezusovih učencev«. Ta izkušnja se je tako zelo vtisnila v njihov spomin, da si je eden od njih zapomnil celo uro: »Bilo je okrog desete ure.« (Jn 1,39) Evangelist Janez opisuje prizor kot jasen spomin iz mladosti, ki je ostal nedotaknjen v njegovem spominu.

Dogodek se je zgodil blizu reke Jordan, kjer je krščeval Janez Krstnik. Mladi Galilejci so si Krstnika izbrali za duhovnega vodjo. Nekega dne pa je prišel Jezus in se dal krstiti v reki. Naslednji dan je ponovno prišel in takrat je Janez Krstnik dejal dvema od svojih učencev: »Glej, Božje Jagnje!« (Jn 1,36)

Za oba je to »iskra«. Zapustita svojega prvega učitelja in začneta hoditi za Jezusom. On se obrne proti njima in jima zastavi ključno vprašanje: »Kaj iščeta?« (Jn 1,38) »Jezus se v evangelijih pojavi kot strokovnjak za človeško srce,« je dejal papež. V tistem trenutku je srečal dva mladeniča, ki sta bila v iskanju in na zdrav način nemirna. Ali je mladost, ki je zadovoljna in brez vprašanja

o smislu, zares mladost? »Mladi, ki ne iščejo ničesar, niso mladi, so v pokoju, postarali so se predčasno. Žalostno je videti mlade v pokoju,« je izpostavil sveti oče. Jezus se ves evangelij in pri vseh srečanjih, ki se mu zgodijo na poti, kaže kot »vžigalec« src. Od tu izvira njegovo vprašanje, s katerim želi prebuditi željo po življenju in sreči, ki jo vsak mlad človek nosi v sebi: »Kaj iščeš?« Papež je vsem mladim želel zastaviti isto vprašanje: »Ti, ki si mlad, kaj iščeš? Kaj iščeš v svojem srcu?«

Janezova in Andrejeva poklicanost se začne na ta način: je začetek prijateljstva z Jezusom, ki je tako zelo močno, da oblikuje skupnost življenja in gorečnosti z njim.

naj ne gojimo upanja v življenje; ne zaupajmo nikomu, ki ugaša vsako novo navdušenje, ko pravi, da za nobeno stvar ni vredno žrtvovati vsega življenja; ne poslušajmo »starih po srcu«, ki dušijo mladostniško evforijo. »Raje gojimo zdrave utopije. Bog želi, da smo sposobni sanjati kakor on in z njim, medtem ko hodimo zelo pozorni na realnost. Sanjati drugačen svet. In če sanje ugasnejo, vrniti se in ponovno sanjati, pri tem pa z upanjem zajemati iz spomina na začetek,« je dejal papež Frančišek.

Frančišek Asiški v XVI. poglavju Nepotrjenega vodila zapiše: »Bratje, ki bodo šli, lahko med neverniki bivajo na dva načina. Prvi način je ta, da ne povzročajo prepirov in prerekanj; podvr-

žejo naj se namreč zaradi Boga vsaki človeški ustanovi« (1 Pt 2,13) in priznajo, da so kristjani. Drugi način pa je ta: ko bodo videli, da je Gospodu všeč, naj oznanjajo Božjo besedo, da bi začeli verovati v vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, Stvarnika vesolja, Sina Odrešenika in Zveličarja, in da bi se dali krstiti in bi postali kristjani, kajti »če se kdo ne prerodi iz vode in Svetega Duha, ne more stopiti v Božje kraljestvo« (Jn 3,5). To in še drugo, kar je Gospodu všeč, naj govorijo njem in drugim. Saj Gospod v evangeliju pravi: »Vsakega, kdor bo mene priznal pred ljudmi, bom jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih« (Mt 10,32); in »kdor se bo sramoval mene in mojih besed, tega se bo sramoval Sin človekov, kadar pride v svojem veličastvu in veličastvu Očeta in vseh svetih angelov« (Lk 9,26).«

Oba učenca ostaneta z Jezusom in se takoj spremenita v misijonarja. Tudi njuna brata, Simon in Jakob, kmalu začeta hoditi za Jezusom. Janez in Andrej gresta namreč k njima in povesta: »Našla sva Mesijo, našla sva velikega preroka!« Misijonarja sta prav zaradi tistega srečanja. To je bilo tako ganljivo srečanje, tako srečno, da se bosta učenca za vedno spominjala tistega dne, ki je razsvetlil in usmeril njuno mladost.

Kako odkriti svojo lastno poklicanost v tem svetu? Odkrije se jo lahko na mnogo načinov. A ta stran evangelija nam pravi, da je prvi pokazatelj »veselje ob srečanju z Jezusom«. »Zakon, posvečeno življenje, duhovništvo – vsaka prava poklicanost se začne s srečanjem z Jezusom, ki nam daje veselje in novo upanje.« Prav tako nas vodi skozi preizkušnje in težave, v polnost srečanja z Njim in v polnost veselja.

Gospod ne želi moških in žensk, ki hodijo za njim slabe volje, brez vetra veselja v srcu. Papež je zbrane vernike povabil, naj se vprašajo, ali je v njihovem srcu veter veselja. Jezus želi osebe, ki so izkusile, da biti z Njim daje neizmerno srečo, ki se lahko obnovi vsak dan v življenju. Učenec Božjega kraljestva, ki ni radosten, ne evangelizira tega sveta; je žalosten človek. Jezusovi pridigarji ne postanemo tako, da zaupamo v orožje retorike, da samo govorimo. Pridigarji postanemo, če v očeh varujemo svetlikanje resnične sreče.

Papež je poudaril, naj ne poslušamo razočaranih in nesrečnih oseb. Ne poslušajmo nekoga, ki cinično govori,

Papež Frančišek torej poudarja, da se vsako življenje – zakonsko, posvečeno ali duhovniško – začne s srečanjem s Kristusom, ki nam daje veselje in novo upanje. To je »temeljni kamen« naše zgradbe ali poklicanosti. Sv. Frančišek lepo nadaljuje, da moramo najprej v okolju, kjer bivamo, priznati, da smo kristjani, in se varovati, da ne povzročamo prepirov in prerekanj. Šele potem, če je priložnost, začnemo oznanjati Božjo besedo, da bodo ljudje okrog nas verovali v Boga Očeta, Sina in Svetega Duha. »Pojdi in popravi mojo Cerkev« ni bilo samo povabilo sv. Frančišku, ampak je temeljna življenjska naloga prav vsakega izmed nas. Smo pripravljeni sprejeti ta izziv?

Gospod kliče tudi danes?!

Matjaž Celarc

Ob upadanju duhovnih poklicev se lahko človek kar nekoliko zdrzne. V mislih odmevajo besede pisca Samuelove knjige, da je Gospodova beseda redka in videnje ne prodre skozi (1 Sam 3,1). Vendar te besede predstavlja jo uvod v zgodbo o poklicanosti mladega dečka Samuela za preroka. Ravno Samuel je oznanjal Božji glas in tolažbo ob prehodu izraelske zgodovine iz obdobja sodnikov v obdobje kraljev. Božja beseda tako jasno nakazuje, da je Gospod zvest in nenehno kliče svoje služabnike. Pred kratkim sem se pogovarjal z duhovnikom, vzgojiteljem v eni od katoliških gimnazij, ki je na nek način potrdil, da Gospod še

vedno kliče. Povedal mi je, da mnogo mladih fantov in deklet vse do zaključnega leta srednješolskega šolanja razmišlja o duhovniškem in duhovnem poklicu, nato pa raje izbere bolj gotovo pot. Puščava, ki jo doživljamo, ni zgolj preizkušnja, temveč prostorje, kjer Gospod želi ponovno nagovoriti srce (Oz 2,16). Daje nam *priložnost* za razmislek o tem, kako se poklic rodi, kdo je poklican, kakšne so ovire in kakšen je Jezusov način. To nam lahko pomaga priti do osebnega odgovora na temeljno vprašanje, kam nas kliče Gospod in kje nas resnično potrebuje.

Kako se rodi klic? V svetopisemskem religioznem in družbenem okviru niso ne voditelji filozofskih šol ne judovski potujoči učitelji (rabini) vabili svojih učencev, temveč so učenci sami, na podlagi vsebine in prepričljivosti govora, izbirali svojega učitelja. Odmev tega najdemo tudi v evangeliju, ko Janezova učenca sledita Jezusu, da bi postala njegova učenca (Jn 1,36–38). Jezus kasneje razloži, da je poklicanost pravzaprav odgovor na Božji klic, odgovor na Božjo izvolitev (Jn 15,16).

Poklicanost ni poklicna dejavnost, temveč je »dar in skrivnost«, ki zahteva celotnega človeka. Tako v Svetem pismu spoznavamo, da Božji klic s posebnim duhovnim poslanstvom zadene ljudi, ki opravljajo druge različne poklicne in življenjske obveznosti. Amosa, ki je govedorejec in sadjar na Judovem, Bog izbere za svojega preroka Izraelcem (Am 7,14–15). Elizej, ki tako kot vsa njegova družina opravlja poljedelska opravila, ob Elijevem klicu vzame slovo od domačega sveta in sledi preroškemu učitelju (1 Kr 19,19). Na podoben način tudi Jezus vabi na pot »učenčevstva«. Ko oznanja evangelij Božjega

kraljestva, vabi može, da zapustijo svojo življenjsko gotovost ter se mu pridružijo pri spoznavanju in oznanjevanju predanosti Očetu. Jezus tako pokliče Petra, nosilca ribiške korporacije (Lk 5,1–11), in cestinarja Mateja (Mt 9,9). Čeprav jih je veliko poklicanih, jih le malo izbere pot za Jezusom (Lk 9,57–62).

Kdo je poklican? K poklicanosti sodijo pozorno notranje uho, veselje, pogum in darovi, ki jih Gospod naklanja za opravljanje poslanstva. Kljub temu vidimo, da so se veliki preroki soočali s težavami: z okornostjo jezika kot Mojzes (2 Mz 4,10–12), z zaznamovanostjo z družbeno izprijenostjo kot Izaija (Iz 6,5–7) in z mladostno neizkušenostjo kot Jeremija (Jer 1,6–8). Bog, ki Mojzesu kot pomočnika podaja Arona, Izaiju nudi očiščenje ter Jeremiju zagotavlja svoje spremstvo, kliče in pošilja. Izbira si celo zelo krhka orodja, da pokaže veličino svoje moči, kar priznava tudi apostol Pavel (2 Kor 12,10).

OVIRE NA POTI. Jezus se na svoji poti v Jeruzalem sreča tudi z bogatim oblastnikom (Lk 18,18). Evangelist Luka, ki »mladeniča« iz Matejevega evangelija (Mt 19,20) »prevrednoti« v »bogatega« moža, tako razkriva njegovo pomembno vlogo pri vodenju skupnosti (kot npr. predstojnik shodnice: Lk 8,41; prvak farizejev: Lk 14,1; voditelji ljudstva: Lk 23,13). Razumljivo je, da je to izkušen mož, ki od mladosti sledi predpisom postave (Lk 18,20–21), vendar mu eno manjka (Lk 18,22). Jezus je že prej poudaril, da je onkraj vsakega aktivizma ali vseh prizadevanj le »eno potrebno« (Lk 10,42): sprejeti, poslušati Jezusa in mu slediti. V tem srečanju z oblastnikom je ta misel potrjena: »Prodaj vse, kar imaš, razdaj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hodi za menoj!« (Lk 18,22) Ravno tu se stvari zataknejo. Mož, ki je zelo bogat, se spričo morebitne izgube gotovosti zelo razžalosti (Lk 18,23). Pri tem se pokaže, da ni problem imetje oz. bogastvo samo po sebi, temveč je problematičen odnos, ki ga človek vzpostavi do imetja – imetje namreč postane središče njegovega življenja (Lk 16,13). Prva zapoved ljubezni do Boga obsega srce, dušo in moč (5 Mz 6,4), kar pomeni telo, življenje in imetje. Če človek ni sposoben izročiti imetja Bogu oz. ga podariti in deliti z bližnjim

(3 Mz 19,18), pomeni, da se je ujel v past samozadostnosti, samovšečnosti in samozaverozanosti. Jezus bogatina vabi, da odstopi od lastne gotovosti in izstopi iz sebe k bližnjemu. To predstavlja miselni obrat (spreobrnjenje). Bogatin je povabljen, da za cilj svojega življenja ne jemlje več sebe, temveč Boga, saj tako ne bo več stremel k zakladom na zemlji, temveč v nebesih (prim. Lk 12,21). Ta temeljna odločitev pomeni, da človek sprejme Jezusovo povabilo in mu sledi po poti podaritve v popolnem

zaupanju Očetu. Jezus tako postaja pot in način človekovega življenja. Ta ima za svoj cilj ne zemeljski Jeruzalem, temveč Očetovo desnico (prim. Lk 9,31; Apd 2,33).

Jezusov način. Jezusova pot mnoge privlači, vendar jih le malo vzame to pot za svojo, kakor to s tremi primeri ponazori evangelist Luka (Lk 9,57–62). Luka v prvem primeru ne prikazuje pismouka kot Matej (Mt 8,19), temveč ga opiše kot moža, ki prihaja z naivnim navdušenjem, da bo sledil Jezusu, »kamorkoli bo šel« (Lk 9,57). Jezus v odgovor ponudi premislek, kaj pomeni stopiti na Njegov pot in deliti Njegovo usodo. Jezus se poistoveti s Sinom človekovim, ki naj bi imel vlogo vesoljnega razsodnika (Apd 10,42), vendar predhodno sprejme popolno ponižanje in zavrnitev (Lk 6,22; 7,34; 9,22.44). Ve namreč, da je tu zgolj tujec in brezdomec, medtem ko odhaja, da pripravi prostor v Očetovi hiši (Jn 14,2–3; 15,19). V drugem primeru Luka napravi dvojje pomenljivih sprememb. Na eni strani izpusti Matejevo vrednotenje moža kot Jezusovega učenca (Mt 8,22), na drugi pa tako Jezusu omogoči neposredno povabilo: »Hodi za menoj!« (Lk 9,59). To srečanje nas presune z Jezusovim na videz trdnim odnosom do družinskih razmerij za ceno oznanjevanja Božjega kraljestva (Lk 9,60). To razmerje do domačega sveta se razreši s tretjim srečanjem, ko je hoja za Jezusom pogojena s predhodnim slovesom od doma (Lk 9,61). Tu Jezus izpostavi ključno vrednotenje. Jezus je več kot prerok Elija (1 Kr 19,19–21), saj zahteva osvobojenost in popolno podaritve, da bi podarjeno življenje lahko porodilo veselje, mir in novo življenje.

Bog kliče. Morda se ob tem ne ozira na zunanja človeška pričakovanja po številu, temveč po človeškosti in učljivem srcu (1 Sam 16,7). Ob tem nam vsem velja spodbuda, da se ne bi zaprli v samozadostnost tukajšnjosti, temveč obratno, da bi uspeli razplamteti veselje odrešenja, vzbuditi hrepenenje po svetosti in vlti poguma mladeniču in mladenki današnjih dni, da bi se ob srečanju z Jezusom zmogla podati z Njim na pot izročitve Očetu v služenju bratom in sestrām.

Pojdi in popravi mojo C(c)erkev! Spoznaj svojo poklicanost

Sestre klarise

»Med drugimi dobrotami, ki smo jih prejele in jih vsak dan prejemamo od našega Darovalca, »Očeta usmiljenja«, in za katere se moramo vedno bolj zahvaljevati Njegovi slavi, je nedvomno veliki dar naše poklicanosti. Apostol pravi: »Spoznaj svojo poklicanost.« (KIOp 2–4)

Gospod je v srce in dušo vsakega izmed nas položil poslanstvo, ki ga moramo izpolniti. Poklical nas je v življenje ter nam v svoji Božji previdnosti in brezmejni ljubezni že vnaprej določil poklic. Tega, kar je Bog zaupal tebi, brat, sestra, ne more namesto tebe izpolniti nihče drug. Prisluhni torej Gospodu in spoznaj svojo poklicanost! Vsemogočni Bog, Stvarnik vsega, kot Berač ljubezni tiho in potrpežljivo čaka na tvoj odgovor – On, ki je ljubezen sama. Naša odgovornost je velika in v življenju vsakega pride trenutek, ko se je treba »zjasniti«, odgovoriti, kakor je na vsak migljaj Božje volje odgovarjala Božja in naša Mati Marija: »Glej, dekla sem Gospodovala! Zgodi se mi po Tvoji besedi!« Drugače z besedami ali dejanji ponavljamo satanov »Non serviam! – Ne bom služil!«, pa naj bo to pri klicu v duhovni poklic ali v zakrament svetega zakona ter materinstva ali očetovstva.

Sv. Klara Asiška je živila zvesto po evangeliju, v tihoti in ljubezni kontemplativnega življenja, zaprta v samostan sv. Damijana. Na kraju, kjer je sv. Frančišek zaslišal Kristusov glas »Pojdi in popravi mojo Cerkev«, je dneve in noči z molitvijo in pokoro trla alabastro posodico svojega telesa, da je vonj kreposti napolnjeval vso Cerkev. Oba svetnika sta namreč ob učlovečenju Božji besedi, poviti v revne plenice, položeni v trde jaslje, ter ob križanem Kristusu in premišljevanju bridkosti Matere, stoječe pod Njegovim križem, globoko spoznala, da je mogoče Cerkev prenoviti samo z molitvijo in s spokornim življenjem, tako da iz svojega telesa napravimo svetišče samo za Boga, da postanemo dragocen in plemenit kamen živega Božjega svetišča. To pa je mogoče le v moči Svetega Duha, ki zmore našo dušo, če

se brez strahu in brez pridržkov odpiramo Božjemu delovanju, pretopiti kakor v topilni peči svojega Božjega ognja. Ta prečiščuje našo bedo, sebičnost in grešnost, dušo pa napolnjuje s krepostmi, ki so dar vsej sveti Cerkvi. Asiška svetnika sta s svojimi brati in sestrami z delom in molitvijo, predvsem pa s korenitim življenjem po evangeliju, ki sta ga hotela izpolnjevati vse do konca, brez pridržkov in brez komentarjev, spreminjala in prenavljala Cerkev tedanjega časa. Ne z očitanjem, kaj vse drugi počnejo narobe, pač pa z življenjem v največjem uboštvu in ponižnosti, ljubezni in edinosti, čistosti in pokorščini po zgledu Matere Marije in nebeškega Ženina Kristusa. Razumela sta, da je v tem vir prave preнове. V naslednjih stoletjih sta tudi še po svoji smrti v svojih duhovnih sinovih in hčerah vseh treh redov obrodila obilne sadove svetosti. Asiški Ubožec je postal podoba Križanega, Klara pa je živila brez zunanega blišča v klavzuri pri Sv. Damijanu, ki je bil kakor mali Nazaret, kjer je s svojimi sestrami z Marijo sodelovala pri skrivnosti odrešenja. Čeprav zaprta v ta ograjeni vrt, je s svojim široko odrtim srcem z molitvijo objemala ves svet ter se strogo pokorila za njegovo rešitev in zveličanje duš. Bila je trdna opora slabotnim Kristusovim udom in sodelavka samega Boga, »najpopolnejša podoba Božje Matere« (Tomaž Čelanski).

Ali si tudi ti, brat/sestra, pripravljen/-a slišati Kristusov klic z lesa križa, ki sprašuje danes še glasneje kot kdajkoli prej: »Ali ne vidiš, kako se moja hiša podira?« Mene in tebe pošilja, da jo popraviva – kjer in kakor želi On. Ali pa so morda svet in naši/»moji« načrti glasnejši od Njegovega glasu? Popravljanje Cerkve se vedno začne pri meni, zato »spreobrni najprej mene, Gospod«, sicer bi lahko povzročil le še večje razdejanje. Največji, najvplivnejši in najbolj koreniti prenovitelji Cerkve so in so vedno bili svetniki, ki niso s prstom kazali naokrog, ampak so se ponižno trkali na prsi ter klicali Božje usmiljenje nase in na ves svet. K temu smo poklicani mi vsi. Svetost je naša dolžnost.

Tudi danes ni drugega vira preнове, kot je ta, da se trudimo spreminjati svet in Cerkev z molitvijo, ljubeznijo in spokornim življenjem samopozabe in samopodaritve Bogu in bližnjemu, da hodimo po Jezusovi in Marijini poti ponižnosti in osvobajajočega uboštva. »Delna daritev namreč vedno krvavi, popolna, čista daritev pa plameni ...« in se razžari v svetel plamen Božje ljubezni, ki razsvetljuje celotno Cerkev.

»Dragi mladi prijatelji, pustite, da vas prevzame Kristus!« nam je pred dvajsetimi leti klical sv. Janez Pavel II. v Postojni. »Naj Jezus postane za vas Oseba, za katero je vredno zastaviti vse življenje ... Ozrite se na Marijo, ki je odličen zgled poguma in upanja.«

Klic je pa kar vztrajal

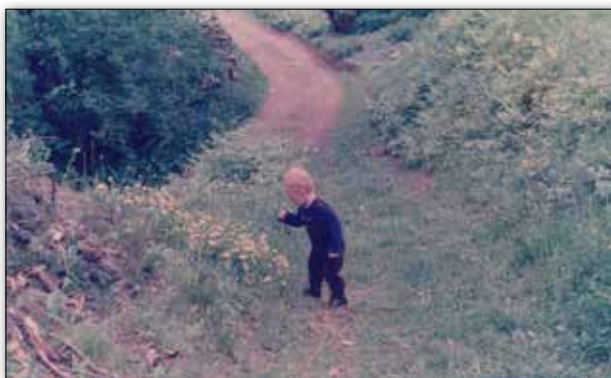
Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

P. Klemen Slapšak je eden izmed letošnjih sedmih novomašnikov. Ob srečanju z njim človeka presenetita njegova preprosta, nekako samoumevna vera in izžarevanje samozavesti, pa ne ohole, marveč pristne samozavesti človeka, ki ve, da je na pravem mestu. Temu bi lahko rekli notranji mir. Kako je prišel do tega miru? Pri-sluhnimo mu.

P. Klemen, letos se je začela tvoja duhovniška pot, ki te je pripeljala od mašniškega posvečenja do tvojega prvega »delovnega mesta« kaplana na Vidmu pri Ptujju. Povej nam, kakšna je bila tvoja življenjska pot do tega trenutka. Kje, kdaj, v kakšno družino si rojen, katere vrednote si dobil v domači hiši?

Moja življenjska pot se je začela leta 1983. Sem drugi od petih otrok; štirje bratje smo in vsak ima eno sestro ☺. Vedno smo hodili k maši, ministriral sem od petega razreda naprej, še kot dijak, pa tudi potem, ko sem bil že v službi. Z bratom sva hodila vsako soboto k verouku štiri kilometre čez hrib. Vsi bratje in sestra so že poročeni, imajo svoje družine. Oče je avtomehanik, delal je v Pivovarni Laško kot mehanik. Mama je bila od četrtega otroka naprej doma in skrbela za nas. Enajst let smo živeli pri stari mami, potem sta starša kupila staro kmetijo, postavila novo hišo. Fantje smo vsi ministrirali. V osnovno šolo sem hodil v Laško, zatem pa v srednjo šolo v Štorah. Nato služba, po službi pa sem šel k minoritom, ki jih prej sploh nisem poznal.

Kakšni vzgojitelji so bili tvoji starši, glede na Slomškovo trditev, da »šiba novo mašo poje«?

Ha ha ha! No, moji starši niso bili tako zelo strogi, res pa je, da sta oče in mama držala skupaj in bila dosledna pri vzgoji. Doma smo delali vsi, otroci smo se seveda kdaj hoteli kakemu delu izmakniti. Takrat sta imela starša tako taktiko, da sta rekla: »Najprej delo, potem pa igra.« Poleti, ko smo se kopali v potoku, smo morali najprej spraviti »mrvo« (seno), potem je šele prišlo na vrsto kopanje. Imeli smo tudi razdeljeno delo, posebej med počitnicami: eden je skrbel za hlev, drugi za hišo, tretji je pomival posodo. Zadnji brat in sestra sta bila mlajša, zato nista bila toliko vključena v te zadalžitve. Vsi otroci smo hodili k maši in verouku, in to kar štiri kilometre daleč.

Ko se pogovarjamo z novomašnikom, nas seveda najbolj zanima, kako in kdaj je zaslišal Božji klic, saj vemo, kako malo mladih fantov se dandanes odloči slediti temu klicu. Verjetno to ni bila samo všečnost duhovnikov ali njihov zgled.

Prič je bilo, ko sem bil star 21 let, vendar sem dal to na stran, češ da to ni zame. Nemogoče je, da bi jaz bil duhovnik. Hodil sem v službo, imel svoj denar, mislil sem,

da je to tisto pravo. Ob koncu leta, ko sem delal nekakšno revizijo preteklega leta, je ta klic spet prišel tam nekje od zadaj. To se je vleklo nekako do 24. leta, ko sem dal v službi odpoved, ne da bi vedel, kam bom šel. Rekel sem samo, da grem v samostan, da bom duhovnik. Takrat minoritov še nisem poznal. Povedal sem le, da bom šel za duhovnika, nisem pa vedel, kam.

To je na hitro povedano, vendar je bilo vmes marsikaj. Tri leta me je zelo premetavalo. Kljub temu da sem cel dan delal, sem šel zvečer še k maši h kapucinom v Celju na hrib k sveti Ceciliji in prosil za jasnost. Vse se je dogajalo preko molitve. Mislil sem, da imam vse, pa nisem imel nič, ker nisem imel notranjega miru. Imel sem denar, prijatelje, družbo. Klic pa je kar vztrajal. K škofijskim duhovnikom me ni mikalo, ker sem bolj človek skupnosti. Tudi doma smo živeli v lepi povezanosti. Po molitvi sem na romanju v Medjugorje spoznal minorite. Neki črni patri so bili v zadnjem delu avtobusa. Malo smo se pogovarjali in sem jim kar rekel: »Mogoče pa nekega dne pridem k vam.« Bili so ob pravem času na pravem mestu. Vse, kar se je na tej poti dogajalo, se je moralo zgoditi, za vse sem hvaležen. Hotel sem si že začeti postavljati hišo, pa ni šlo.

Kako so tvojo odločitev sprejeli tvoji domači, prijatelji, sodelavci?

Oče in mama sta izvedela dva dni prej, preden sem šel na pogovor. Dejala sta, da sta že malo slutila in da če je ta odločitev taka, da bo prava zame, hvala Bogu, me podpirata. Tudi bratje in sestra so me podpirali. Prijatelji so rekli, da bom tako ali tako prišel takoj nazaj, pa jim je

brat rekel: »Ne, ta ne bo prišel nazaj, ko bo enkrat odšel.« Nazadnje so sprejeli. Z nekaterimi sem se dobil pred odhodom in smo se pogovorili. Še sedaj smo v stiku, tudi s takimi, ki ne hodijo v cerkev.

Kaj pa leta vzgoje? Kako so potekala?

Od začetka mi ni bilo lahko. Prej sem imel svoj denar, tu pa začneš spoznavati ubožstvo, čistost in pokorščino, kar je med seboj zelo prepleteno. V začetku sem pogrešal poln žep in neko navidezno gotovost. Potem pa z leti spoznaš, da je ubožstvo vrednota.

Zdaj si torej kaplan v skupnosti patrov minoritov na Vidmu. Kako živite bratsko življenje v skupnosti, kar je tudi ena izmed temeljnih vrednot frančiškove poklicanosti? Tu ste navsezadnje različno stari bratje, vsak s svojo osebno zgodovino, značajem. Kako to usklajujete?

Zdaj, na začetku, še ni problemov. Bomo videli, kako bo ... (smeh) Videm že poznam, ker sem bil tu že prej dve leti, ko sem obiskoval Šolski center Ptuj. Zdaj se spet privajam na to faro, tokrat seveda v drugi luči. Ja, kaplanska služba: pogrebi, maše, verouk se bo začel, tega se veselim, ker sem rad med mladimi. Drugače je kot prej, zdaj imam določeno odgovornost.

Zame je vedno vsak značaj doprinos k skupnosti. Čedalje bolj se zavedam, da v skupnosti lahko še bolj intenzivno živiš svoj klic, in to tudi takrat, ko pridejo težki trenutki. Človek se lahko tako tudi poboljša, preko sobrata vidi svoje šibke točke. Sobratov si ne izbiramo sami, pošilja nam jih Bog. Vsak posameznik lahko prinese v skupnost svoje talente.

Aktiven si tudi na družbenih omrežjih, prijatelja sva na Facebooku. Vidiš tudi v teh sredstvih možnost oznanjevanja?

Na družbenih omrežjih se vedno znova sprašujem. Vidim, da me spremljajo tudi ljudje, ki niso povezani s

Cerkvijo. Povedo mi, da so videli to ali ono mojo objavo, tako da se mi zdi prav, da objavljam dobre vsebine.

V zadnjih letih se v duhovniških vrstah odkrivajo mnoge afere, od moralnih zdrsov do bančnih nepoštenosti. Te ta dejstva strašijo, ti morda jemljejo zalet ali te še bolj utrjujejo v pripadnosti Kristusu, ki te je poklical?

Če bi gledal samo s človeškimi očmi, bi rekel, poglej, kaj se dogaja, kam gremo ... Če pa gledaš »po božje«, vidiš, da je to neko rešeto. Ostali bodo samo trdni in ti lahko potem oznanjajo, da niso vse finance. Cerkev je svetna in sveta. V moči Božjega klica grem lahko vedno znova naprej. Vsak dan je treba začeti na novo. Tako kot današnji svetnik sveti Avgustin, ki je vedno gledal naprej. Zavedati se moramo, da nastaja vedno nova stvar.

Kje vidiš svoje osnovno poslanstvo, področje svojega dela? Te posebej nagovarjajo katera področja, recimo pastoralna, mladi, otroci, starejši, bolniki? Ali se prepuščaš volji predstojnikov v smislu besed »Tukaj sem, pošlji mene, kamorkoli«?

Pri nas tako ali tako »vse pokrivamo«. Verouk imam zelo rad, nekaj sem že učil in tega se zelo veselim. Na Vidmu večina otrok še hodi k verouku.

Kako dobro poznaš OFS? Kako gledaš na brate in sestre OFS? Kot na sopotnike, pomočnike, pobožno družino morda ...

To je odvisno od ljudi, ki so v bratstvu. Frančiškov svetni red poznam. Ko sem bil v noviciatu, sem spoznaval tudi noviciat OFS. Seveda bom prisoten na srečanjih krajevnega bratstva. Zaradi korone jih do zdaj še niso imeli. Zame niso samo pobožna družina, so bratstvo, pri njegovem delu bom vsekakor sodeloval.

Po mojih podatkih si deseti duhovni poklic iz Šolskega centra Ptuj (morda bi bilo za primerjavo zanimivo prešteti, koliko tovrstnih poklicev je prišlo iz kake katoliške gimnazije).

Ali res? To pa prvič slišim!

Skoraj vsak dan sva se srečevala na šolskih hodnikih, ko si obiskoval srednjo kmetijsko šolo, sama pa sem tam službovala kot knjižničarka. Spominjam se, da si bil običajno že v šoli, ko sem prišla v službo, in si me pozdravil s svojim značilnim širokim nasmehom. V knjižnico pa nisi prav pogosto prihajal ☺.

Kar sem potreboval, pobožne knjige, sem imel na Vidmu. Tu sem hodil v knjižnico. Sicer pa nisem preveč ljubitelj knjig. Trenutno prebiram Sveto pismo in Hojo za Kristusom Tomaža Kempčana.

Kako si se razumel s sošolci in sošolkami ter profesorji, ki so imeli popolnoma druge interese kot ti? Ali so vedeli, da nameravaš postati duhovnik?

Najtežje je bilo prvi teden. Imel sem šestnajst sošolk in štiri sošolce. Bilo mi je kar težko. Vsevprek so govorili. Potem sem se navadil. Bil sem najstarejši, počasi sem spoznal, kako razred deluje, in je šlo. Najprej niso vedeli, zakaj sem med njimi, potem ko so izvedeli, so me hecali, da tako ali tako ne bom ostal.

Na primiciji je ravnatelj povedal, da sem bil zgleden učenec, da sva imela lepe odnose, malo drugačne kot z drugimi, ker sem bil najstarejši. Lepo sva sodelovala in mi je zaupal. Začudilo pa me je, da je govoril samo o tem, kako so me sošolci lepo sprejeli in me imeli radi, čeravno je bilo sošolk več. Seveda, na primiciji ni mogel povedati vsega (smeh).

Kako si predstavljaš prihodnost duhovniške službe in s tem na nek način svojo prihodnost?

Prihodnost bo glede na to, da nas bo vedno manj, taka, da bo duhovnik bolj ali manj samo še maševal, delil zakramente, za druge reči pa mu bo že zmanjkalo časa. Patri bodo živeli v večjih samostanih in od tam upravljali župnije. Na to se pripravljamo. Vendar se s tem ne obremenjujem, Bog bo poskrbel. Zdaj se moramo boriti. Hvala Bogu, da imamo enega kandidata v kandidaturi, ki bo začel s študijem.

Odslej boš vsak dan maševal, klical Jezusa v hostijo, delil zakramente, služil zakramentom, kot je dejal ob posvečenju tvoj posvečevalec in sobrat, smirnski nadškof p. Martin Kmetec. Kakšni so občutki ob teh pravzaprav nezaslišanih dejstvih?

To so sveti trenutki, njihovega pomena se še ne zavedam v polnosti. Večkrat se vprašam, ali sem tega vreden. Pred sveto mašo sem navadno že uro prej v cerkvi in se pripravljam. Dogajanje pri sveti maši ni spomin, na oltarju je živi kruh, živi Jezus, dejansko se daruje sama Ljubezen. To je največ, kar je možno, je neprecenljiv dar, pred katerim se počutim nevrednega. V teh kratkih trenutkih spremenjenja se odvije vse življenje, Jezusovo, moje, bližnjih ... To je predokus nebeškega Jeruzalema, ko bomo večno slavili Boga.

Za novomašno geslo si si izbral besede, ki jih je izrekel apostol Tomaž, ko se mu je Jezus razodel: »Moj Gospod in moj Bog!« (Jn 20,28) Zakaj ravno to geslo?

V teh besedah je navzoče moje življenje, moja pot od jaz do Ti, tako kot pri Frančišku; moje iskanje, klic, ki se je vztrajno oglašal nekje zadoj. Človek hoče nekaj prijeti, hoče zunanjo gotovost, v veri pa ostaneš »v luftu«, zato moraš sprejeti Jezusa, čeravno ne veš, kakšna bo tvoja pot. Zaradi tega me je prevzel ta Tomažev vzklik. Brez Boga ne bi bilo nič, nikoli ne bi doštudiral, sploh si ne bi upal pomisliti na duhovništvo. Tudi življenje v

samostanu je brez Boga nemogoče. Moj novomašni simbol je križ v srcu. Križ je del življenja, človek doživlja dobre in slabe stvari. A križ ni le nekaj težkega, je tudi odrešenje.

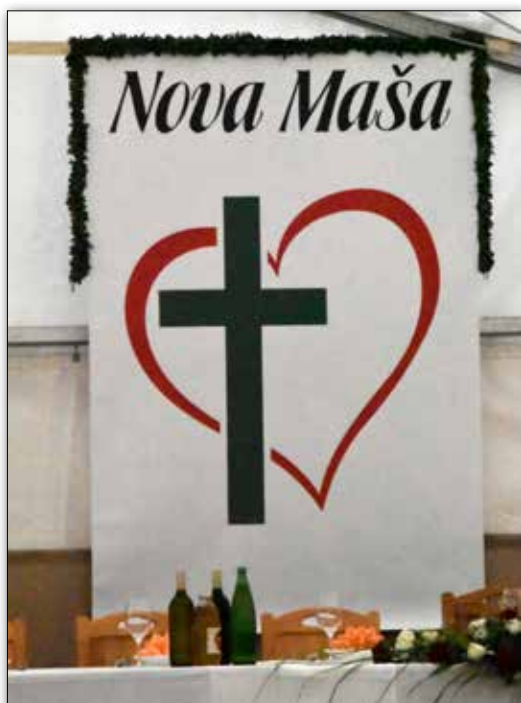

Poznaš revijo Med nami? Kaj ti je najbolj všeč in kaj bi spremenil, odvezel, dodal? Kaj najprej prebereš? Kaj bi želel sporočiti bralcem?

Ko je za rubriko Svetopisemske ikone pisal Milan Holc, sem moral brati o svetopisemskih osebnostih zaradi študija. Tudi ko sem jih zbiral, da sem jih dal vezati, sem tu in tam kaj prebral. Kaj bi izboljšal? Ne vem, kaj bi lahko izboljšal, zdi se mi zelo kvalitetna, tako vsebinsko kot oblikovno. Mislim, da bi morali pritegniti čim več laikov in objavljati njihova pričevanja. To je najbolj živa beseda.

Kaj bi sporočil bralcem? Vsak, ki čuti v sebi kakršenkoli klic, ali za življenje v zakonu, za posvečeno življenje ali za življenje v samostanu, naj mu sledi. Tako bo sam najbolj srečen in bo tudi največ prispeval za nadaljnje rodove. Če moj jaz išče samo krajšo pot, ne najde sreče, če pa jaz stopi malo nazaj, vidi, da je v življenju pomembno še kaj drugega. Želim, da bi vsak izpolnil ta klic v sebi. Življenje naj išče v sebi, ne v okolju, da bodo ljudje videli, kako živi, in ga sprejeli takšnega, kot je.

P. Klemen, »sodelavec«, kot sem se kdaj pošalila v času najinega skupnega bivanja v srednji šoli, hvala ti za pripravljenost, da si spregovoril za naše bralce. Želim si, da bi kdaj tudi zate rekel kak mlad duhovnik: »Ob pravem času je bil na pravem mestu.« Ti si dejal: »Zdaj se moramo boriti.« Nekaj podobnega je rekel tudi tvoj vzornik sv. Frančišek: »Bratje in sestre, dokler imamo čas, delajmo dobro.« V imenu bralcev naše revije ti čestitam in ti želim, da bi ostal vesel in goreč duhovnik! Vse dobro!

BREZMADEŽNA

Srednica

Píšeš: »Moja duša ne prenese, da bi istočasno ljubil Jezusa in Marijo.« Svojega očeta in svojo mater, hkrati pa še svoje brate in sestre pa moreš istočasno ljubiti? Seveda je naš cilj Bog, presveta Trojica. To pa nas vendarle ne ovira, da bi ne ljubili Boga Očeta kot Boga Očeta, Boga Sina kot Boga Sina in Svetega Duha kot Svetega Duha; povrh tega pa še Jezusa kot našega Gospoda, Mater Božjo kot Mater Božjo, očeta, mater, sorodnike, anjele, svetnike in vse ljudi. Samoumevno je, da vseh teh ne ljubimo enega za drugim, ampak enega ob drugem. Pač pa ne moremo istočasno misliti na vse. Toda to nikakor ne ovira resnične in istočasne ljubezni do vseh.

Dalje pišeš: »Grem pred tabernakelj, govorim z Jezusom ...« ter vprašuješ: »Kje je ta Marija, brez katere se je tako težko približati Jezusu?« Tu moram takoj povedati, da se Jezusu brez Marije ni le težko približati, ampak je to sploh nemogoče. Zakaj? Pustimo ob strani dejstvo, da

nam je rodila in dala Jezusa. Približanje Jezusu je vendar milost, vse milosti pa prihajajo do nas preko nje, kakor je prek nje prišel k nam Gospod Jezus.

Tu boš morda pripomnil: »Mar ne morem naravnost govoriti z Jezusom, ne da bi mislil na Marijo?« Dragi moj, ne gre za to, kaj misliš in čutiš, temveč za dejstvo, da je tako, čeprav se tega niti ne zavedaš. Če imaš Gospoda Jezusa zares rad, želiš predvsem izpolnjevati njegovo voljo, torej želiš tudi milosti prejemati na način, kot hoče on. S takim razpoloženjem se lahko in se tudi moraš popolnoma neovirano obračati na presveto Srce Jezusovo in bodi prepričan, da boš vse prejel.

Če bi zdaj kdo rekel: »Ne potrebujem posredovanja, ne potrebujem Matere Božje, saj lahko častim samo presveto Srce Jezusovo, ga hvalim in si izprosim milosti,« mar ne bo Jezus takega po pravici odklonil zaradi njegove neznosne ošabnosti?

Pišeš: »Rad bi ljubil le enega in se potopil vanj.« Jasno je, da je naš Oče v nebesih tisti, v katerega se naj potopimo. A tega ne moremo brez Sina in brez Matere, ker smo grešniki.

»To so težke misli,« pišeš. Dragi moj, to so vzvišene reči in mi jih ne bomo nikoli razumeli s človeško pametjo in domišljijo. Zaradi tega pa še ni treba izgubljeni miru. Kajti Bog je Bog miru in zbežnost ne prihaja od Boga.

Tvoje težave izvirajo od tod, ker čustva, spomin in razum zamenjuješ z voljo. Če naša volja hoče, da se vse dogaja po Božji volji,

Pišeš: »Ona naj bi vendar nekaj prejela od mene, moram se ji darovati, o njej premišljevati – toda saj je vendar Jezus vir milosti in ljubezni. On me vabi k sebi. Daruje se mi v svetem obhajilu. Sveta Marija pa mi le pomaga.« Gotovo drži, da je Oče vir vseh dobrot v vsakem redu – naravnem in nadnaravnem – da je ta vir Sveta Trojica. Res je tudi, da je edini srednik k Očetu edinorojeni Sin Jezus Kristus, Bog in človek hkrati, po katerem naše človeško češčenje, ki ga izkazujemo Očetu, postaja božje ter minljivo dobiva neminljivo vrednost, da je primerno Očetovemu dostojanstvu. Pravilno je, da v Sinu, v Jezusu Kristusu, ljubimo Očeta. Nič manj pa ni res, da naša dejanja – tudi najbolj vzvišena – niso brez madeža. Če jih hočemo darovati Jezusu čista in brez madeža, jih moramo darovati neposredno Brezmadežni v njeno last, da jih potem ona kot svojo lastnino podari Jezusu. S tem bodo naši darovi neoporečni, brez madeža. Po Jezusovem božanstvu dobijo brezmejno vrednost in na dostojen način častijo Boga.

Tako se tudi odgovor na milosti, ki so se po Sinu in Svetem Duhu razlile na stvarstvo, po isti poti vračajo nazaj k Bogu. In kako se to zgodi? Dragi moj, o teh lepih resnicah ti ni treba nič vedeti, ni ti jih treba razumeti. Ne trudi se s svojo omejeno pametjo in domišljijo, da bi si vse to po človeško predstavljal. Če le hočeš vedno izpolnjevati Božjo voljo, potem lahko izbereš katerokoli pobožnost, ki te najbolj privlači. Vse pobožnosti imajo le ta cilj, da nam pomagajo izpolnjevati Božjo voljo.

Dalje pišeš: »Če se ne morem bližati Bogu brez Jezusovega posredovanja, se tudi Jezusu ne morem brez Marije. Torej ne morem vedno govoriti z Jezusom od srca do srca.« Moreš, samo ne pozabi na Marijo!

»Ah, saj se ne morem pretrgati!« Iz prejšnjih besed dobiš odgovor: mirno lahko pozabljaš in se ti ni treba pretrgati na dvoje, kajti le Bog sam lahko istočasno misli na vse. Tudi ni napačno, če se obrneš neposredno na Očeta, kolikor pripadaš Jezusu, in na Jezusa, kolikor pripadaš Brezmadežni. Pa saj niti ni potrebno, da misliš na to. Dovolj je, da so stvari preprosto takšne.

potem tudi je tako, čeprav tega ne moremo razumeti niti na to misliti in niti čutiti. V enem trenutku namreč vedno lahko mislimo le na eno stvar. Čisto neprisiljeno se prepusti tisti pobožnosti, h kateri te ta trenutek vleče. Pri tem pomisli, da je vrednost ljubezni do Boga samo in izključno v neprestanem izpolnjevanju Njegove volje.

Kolikor težje jo je izpolnjevati, več je nevolje in odpora, a kolikor več je nevolje in odpora, toliko večji je dokaz ljubezni. Vendar te težave nikakor ne spadajo k bistvu ljubezni, saj je ta lahko močna tudi brez njih. Težave so le za to, da ljubezen dokazujemo.

Nekaj drugega je, če se je nekdo popolnoma in brezpogojno podaril Brezmadežni in ve, da njej pripada, čeprav na to ne misli. Če gre sedaj k Jezusu v najsvetejšem zakramentu in svoj obisk izrecno posveti Brezmadežni morda z zdravamarijo, ve, da je s tem napravil Jezusu največje veselje; da je ona v njem in po njem napravila ta obisk, prav tako tudi on v njej in po njej.

Prav tako ni boljše priprave na sveto obhajilo, kot če vse zadeve prepustimo Brezmadežni, če se seveda tudi sami potrudimo, kolikor moremo. Ona najbolje ve, kako mora biti pripravljeno naše srce. Lahko smo prepričani, da tako pripravimo Jezusu največje možno veselje, da smo mu izkazali najvišjo ljubezen. In tako je z mnogimi drugimi dejavnostmi.

Še nekaj: Jezus je dejal, da drevo spoznamo po njegovih sadovih. Če ti nekaj povzroča nemir in je to še vzrok raztresenosti, potem to gotovo ne prihaja od Boga. Tak nemir je sumljiv in moramo se pošteno potruditi, da tudi v najmanjših stvareh izpolnjevamo Božjo voljo. Če te torej nekaj hoče pod katerokoli pretvezo – celo pod pretvezo večje pobožnosti – ločiti od Matere Božje, sprejmi to kot sumljiv znak. V Njej in po Njej gotovo pridemo do Jezusovega Srca, brez Nje pa je to, kot smo zgoraj omenili, vse samo Satanova prevara, ki skuša uničiti dušo.

Sv. Maksimilijan Kolbe (iz nekega pisma),
Vsak ima svojo pot, Ognjišče, 2010,
pripravil p. Milan Kos

Ne, saj ne moreš vedeti,
kako zelo si želim
spet stopati
po tvojih ozkih ulicah,
kako hrepenim
po miru tvojih zidov
in dobroti tvojega zraka,
kolikokrat sanjam
o belih golobih prijateljstva
v tvojem srcu.
Ne, saj ne moreš vedeti,
kako te imam rada,
Assisi.
Vendar počakaj,
nekoč pridem
in ti povem.

Orhideja

Pripravlja: Doroteja Emeršič

Vse, kar doseže, Bog topló objame.
Kako zaljubljen si v svoj grešni svet!
Kaj vse bi še lahko naredil zame,
če več bi hodil v Tvoj objem sedet.

Sprejemam vsak navdih, kako ljubiti
tako kot Ti. A tudi mnogo zla.
In sem se mu dovolil preslepiti,
da sva se včasih komaj spet našla.

Rad se nastavljam soncu Tvoje slave,
pogumen in goreč, ves Tvoj,
a ko predrzen rineš skoz težave,
obzirno zaostanem za Teboj,

zdaj ves razvnet, zdaj Tvoj samo napol.
A že iz tega takšen blagoslov!

Milan Debeljak

MATI USMILJENJA

Izročam se ti, moja ljuba Gospa,
 Mati Usmiljenja!
 Ti si vedno ponižno in v veri služila
 Jezusu
 in v čistosti srca slavila njegovo usmiljenje.
 Ti si kot Mati in Služabnica
 najgloblje vstopila
 v svetišče Božjega Srca
 in prva pila iz studenca vseh milosti.

O milosti polna, dobrotno poglej
 na žejne otroke in jih v svojih
 molitvah
 dvigni do izvira Usmiljenja!

Nataša Ahčin

Govoriti o odpuščanju pomeni govoriti o zelo posebni ljubezni

Na virtualnem duhovnem kapitlju OFS z naslovom KAKOR TUDI VI ODPUŠČAJTE, ki je bil 23. in 24. aprila letos, je v drugem delu o odpuščanju spregovorila s. Romana Bider, ustanoviteljica pobude Vseposvojitev.

Govoriti o odpuščanju pomeni govoriti o zelo posebni ljubezni. O ljubezni, pripravljeni preseči samega sebe prav do tja, kjer želimo ustvariti nov svet odnosov. Če je naše srce zaradi jeze, sovraštva in maščevalnosti okamenelo, tudi naša čustva izvirajo iz tega okamenlega srca, zato so mrzla, trda, toga. Če živimo v jezi, četudi nezavedno, nas to drži v nenehnem krču, stresu. Vse to oddajamo tudi navzven, in to ne le v prostoru, tudi v času. Napetost, nagnjenost k sovražnosti in gospodovanju se prenašajo iz roda v rod. Strokovnjaki govorijo o t. i. transgeneracijski travmi, ko posameznik čuti posledice travmatičnega dogodka, ki ga sam ni doživel, doživeli pa so ga njegovi starši, stari starši ali še bolj oddaljene generacije. Njihovi potomci imajo slabšo sposobnost prilagajanja kot ljudje, ki travme niso doživeli. Kadar travm ne zdravimo ali kadar se ne prepustimo žalovanju, nam ostanejo posledice, trpljenje.

Zdravnik dr. Anton Žunter piše: »Kot narod smo Slovenci v svoji kolektivni zavesti globoko ranjeni in zaznamovani s povojnimi množičnimi zločini, ki so nas prizadeli in pohabili do te mere, da se med sabo ne maramo in se danes sovražimo celo tisti, ki smo rojeni leta po vojni. To je strašna cena, ki jo plačujemo kot narod, zato ker se nismo moralno očistili, saj sem prepričan, da nas teh zločinov lahko odreši le globoka in iskrena katarza.« To Slovence še čaka.

Komu odpuščamo? Najprej in kar naprej odpuščamo samim sebi, članom družine, prijateljem, znancem, tujcem, ustanovam in končno Bogu. Odpuščanje moramo vaditi. Pri tem ne moremo mimo Jezusovega zgleda na križu, ko je molil za svoj ubijalce. Na krike »Križaj ga« se je odzval s krikom »Oče, odpusti jim!« (Lk 23,24). Te besede zaobjemajo vso Božjo moč in svetost. Izrečene so bile ob največjem zločinu. Udeleženi in izražajo ves smisel in namen trpljenja – spravo sveta z Bogom. Biti moramo pripravljeni, da prav kakor Jezus trpimo in odpuščamo tistim, ki nam povzročajo

trpljenje. Krščanstvo je religija odpuščanja sovražnikom. Znamenje križa nas vedno spominja, da to ni znamenje obsodbe in prekletstva, ampak odrešenja, odpuščanja in edinega upanja. To je križ, s katerim bomo vstali.

Dvanajst korakov pristnega odpuščanja

Zakaj 12 korakov? Zaradi pedagoškega reda. Delo odpuščanja je razporejeno na uresničljive naloge. Posamezni koraki so smerokazi, ki jih uporabimo na negotovi poti odpuščanja.

Bistvo izkušnje je v pozornem sledenju vzgibom lastnega srca, v odkrivanju dejanskega položaja o sebi in v sprejemanju sebe takšnega, kakršni smo na svoji poti.

1. KORAK: REČEM NE MAŠČEVANJU IN PREKINEM DEJANJA, KI ŽALIJO

Odpuščanje se začne z odločitvijo, da se ne bom maščeval. Nasilje ni nikoli prekinjeno z nasiljem, temveč samo z nenasiljem. »Tisti, ki se maščuje, bi moral izkopati dve jami« (kitajski pregovor). Če bi se maščeval, bi moral posnemati svojega žalivca in bi bil potegnjen v njegov peklenski krog. Še bolj bi bil prizadet in povsem ponižan. Maščevanje bi v meni gojilo zamero, sovraštvo in jezo – vsa razpoloženja, ki povzročajo stres.

2. KORAK: PRIZNAM, DA SEM RANJEN IN NOTRANJE OSIROMAŠEN

Večina nervoz izvira iz odklanjanja trpljenja ali iz nesposobnosti, da bi trpeli. Nikdar mi ne bo uspelo odpustiti, če vztrajam v zanikanju svoje prizadetosti in razgaljenega notranjega uboštva.

Trpljenje, ki ga je pustila žalitev, se moram naučiti sprejemati in ga zdraviti.

3. KORAK: Z NEKOM SE POGOVORIM O SVOJI RANI

Eden najneznosnejših vidikov moje rane je občutek, da sam nosim to breme. Ko pripovedujem zgodbo nekemu, ki ima vlogo 'velikega odprtega ušesa', nisem več sam. Obstaja nekdo, ki deli ne le mojo skrivnost, temveč tudi breme mojega trpljenja. Drugi mi bo služil kot zrcalo ali odmev. Začel bom zavzemati razdaljo do svojih težav, lahko jih bom videl v širši perspektivi.

4. KORAK: DOBRO OPREDELIM, KAJ SEM IZGUBIL, NATO ŽALUJEM ZA TEM

Naredim natančen seznam izgub, ki jih je povzročila žalitev. Ozaveščenost mi bo pomagala, da žalujem za njimi. Če ne žalujem za tem, kar sem izgubil, v resnici ne bom znal odpustiti. Najtežje je priznati in identificirati rane, ki segajo v daljnje otroštvo. Te najpogosteje zapuščajo neko togost v vedenju in neke obrambne reakcije, odsev starih travm, ki jih prebudijo že najmanjše žalitve.

5. KORAK: SPREJMEM SVOJO JEZO IN ŽELJO PO MAŠČEVANJU

Beseda jeza nas spomni na skrajno nasilje in tega čustva nas je strah. Mislimo, da moramo potlačiti vsak vzgib agresivnosti. Jeza je zdravo čustvo, ki preneha, ko jo izrazimo. Nasprotno pa zamera in sovražnost postaneta del obrambne drže, ki vedno bedi nad vsakim napadom, resničnim ali namišljenim. Namesto da pustim v sebi trohneti majhne jeze, jih raje izrazim na čim bolj konstruktiven način. Ljubezni kot jeza uničuje strah pred odpiranjem drugemu.

6. KORAK: ODPUSTIM SAMEMU SEBI

To je temeljna točka postopka odpuščanja. Odpuščanje moram najprej nakloniti samemu sebi. Vse napore, ki jih vložim v to, da odpustim drugemu, uniči sovraštvo, ki ga gojim do sebe. Polagoma se mora človek naučiti sprejeti svojo omejenost in sprejeti svoj občutek krivde, da ni popoln. Sprejemanje svojega osebnega stanja je velik korak na poti psihičnega in duhovnega zdravlja. Imenujemo ga 'ponižnost'.

7. KORAK: ZAČNEM RAZUMEVATI TISTEGA, KI ME JE RANIL

Razumeti žalivca ne pomeni opravičiti ga in še manj odvzeti mu krivdo. Razumeti ga pomeni usmeriti nanj bolj jasnoviden pogled, da dojamem vse razsežnosti njegove osebe, motive za njegove napake.

Nikoli ne bom popolnoma prodril v skrivnost osebe žalivca niti odkril vseh motivov za njegova dejanja, ki so pogosto neznani celo njemu samemu. Sem pred skrivnostjo neke žive osebe. Molim: »Ne razumem, zakaj mi je to storil, toda zaupam, Bog, da ti to veš.« To mi zadošča, da ohranim svoj notranji mir.

8. KORAK: V SVOJEM ŽIVLJENJU NAJDEM SMISEL ŽALITVE

Odkrivam možne pozitivne učinke, ki jih je žalitev prinesla v moje življenje. Kako bom žalitev obrnil v svojo korist? Vsaka napaka ali neuspeh v sebi skrivata elemente rasti. V neuspehu je treba odkriti svojo skrito rodovitnost! Moja rana more postati vir rasti. Po velikih preizkušnjah se moje bitje lahko razcveti. Velika nepravilnost more sprožiti začetek bogate pustolovščine. To je čas preureditve življenja v smislu novega začetka. S preobratom, ki ga je prinesla žalitev, postajam bolj zmožen opustiti iluzije in nemogoča pričakovanja o sebi in o drugih. Prizadetost me postavi pred izbiro, ali se bom pustil zrušiti ali se bom odzval z rastjo.

9. KORAK: SEBE PREPOZNAM KOT TISTEGA, KI JE VREDEN ODPUŠČANJA IN KI MU JE ŽE ODPUŠČENO

»Samo kdor je sam izkusil odpuščanje, more v resnici odpustiti.« Kot notranji romar na poti odpuščanja postopoma spoznavam, da dejanje odpuščanja zahteva človeško prizadevanje in je hkrati duhovni dar. Odpuščanje je torej očitno človeška naloga, ki se uresničuje s prizadevno notranjo dejavnostjo, dar Božje milosti pa jo dopolni. V svojem prizadevanju za odpuščanje pridem do svojih lastnih meja in začutim potrebo po posebni pomoči. Tu osebna prizadevanja postanejo manj pomembna kot ponižna odprtost in potrpežljivo sprejemanje milosti.

»In pred njim bomo pomirili svoje srce, če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse.« (1 Jn 3,19–20)

10. KORAK: NEHAM SI PRIZADEVATI ODPUSTITI ZA VSAKO CENO

Zgolj napor volje mi na poti odpuščanja ne pomaga, temveč mi lahko celo škoduje. Domišljava želja, ko hočem odpustiti zgolj z lastnimi močmi, razodeva nezdravo iskanje samega sebe. V sebi moram ustvariti potreben prostor, da milost odpuščanja uresniči svoje delo. Sprejem sodelovanje z Božjim delovanjem. Ali ni enako storil Jezus Kristus na križu? Svojim mučiteljem ni sam naklonil odpuščanja, temveč je prosil Očeta, naj to stori zanj: »Oče, odpusti jim ...« (Lk 23,34).

11. KORAK: ODPREM SE MILOSTI ODPUŠČANJA

»V srcu odpuščanja se stvarstvo ponovno rodi v svoji prvotni čistosti.« (Philippe Le Touze)

Notranja praznina, ki sem jo ustvaril, ko sem se odpovedal, da bi bil edini avtor svojega odpuščanja, mi omogoči, da lahko sprejemem Božjo ljubezen. Tako se pripravim, da odpustim z Božjo pomočjo in odgovorim Jezusovemu vabilu: »Bodite usmiljeni, kot je usmiljen vaš nebeški Oče.« (Lk 6,36)

12. KORAK: ODLOČIM SE, DA BOM ODNOS KONČAL ALI GA SPET OBNOVIL

Postavlja se vprašanje, ali nadaljevati in poglobiti odnos z žalivcem ali je bolje odnos končati. So trenutki, v katerih se prizadevanje za spravo pokaže kot neprevidno ali celo nevarno – ko imamo opravka z nasilneži, zakrknjenci, psihopati, brezvestnimi manipulatorji. Iz previdnosti se v takih okoliščinah umaknemo, čeprav odpuščamo svojemu žalivcu.

Tudi če odpuščanje ne preide v spravo, ni nič manj blagodejno za tistega, ki odpušča. Žaljenega ne bodo več obvladovali občutki zamere in duh maščevanja. Ne bo več sodil svojega žalivca, ampak ga bo razumel. V srcu mu bo zmožni zaželeli največjo možno srečo.

Glavni vir: Jean Monbourquette, Kako odpustiti, Maribor, 2019. Po predavanju ge. Romane Bider pripravila Doroteja Emeršič.

Sestre in bratje smo na duhovnem kapitlju OFS sprejeli sklep, da se odzovemo na pobudo Vseposvojitev, ki jo je ustanovila s. Romana Bider OFS, ter po bratstvih posvojimo koga od teh, ki so umrli v medvojnih in povojnih pobojih. S tem želimo prispevati k duhovnemu očiščenju in ozdravljenju bolečine, ki jo je Slovenec prinesla druga svetovna vojna, in doprinesiti k spravi in odpuščanju. Vabimo vas, da se odzovete tudi vi. Informacije najdete na domači spletni strani pobude Vseposvojitev.

Dante Alighieri – od pekla do raja

P. Danilo Holc

Obhajamo Dantejevo leto, saj mineva 700 let od njegove smrti. Rojen je bil v Firencah leta 1265, devetintrideset let po smrti sv. Frančiška Asiškega. Umrl je 14. septembra 1321 v Raveni, kjer je v minoritskem samostanu tudi pokopan.

Poznamo ga predvsem zaradi Božanske komedije. Njeni trije deli – Pekel, Vice in Raj – obsegajo 100 spevov (poleg uvodnega ima vsak del 33 spevov). Gre za 14.233 verzov, italijanskih enajstercev, ki so zapisani v trivrstičnih kiticah (tercinah), v strogem sosledju in izmenjavi treh rim.

Besede komedija ne moremo razumeti v današnjem pomenu, temveč v pristno prvinskem: gre za zgodbo s srečnim koncem. Delo je prevedeno v 58 jezikov, tudi v slovenskega, za katerega je poskrbel Andrej Capuder.

Vzrok nastanka Komedije

Dante je bil politični izgnanec iz Firenc. Iz mesta je moral pobegniti, da si je rešil glavo. Med drugim je bil obtožen tudi izsiljevanja in opozicije proti papežu Bonifaciju VIII. Za kazen naj bi plačal nekaj denarja, šel za dve leti v zapor, prav tako pa je dobil tudi doživljenjsko prepoved opravljanja javnih služb. Kot begunec se je čutil ponižanega. Sprva kot politik in diplomat, ki se je osredotočal na odnos med cerkveno in posvetno oblastjo, se je po izgnanstvu iz Firenc začel vse bolj umikati v svet lepih

umetnosti, poezije in filozofije. Zadnjih sedem let je prebil v Veroni in Raveni, kjer naj bi nastal Raj.

Komedija je veličastno in neizmerno delo, mimo katerega ne more nihče, ki želi poznati največje umetnine, kar jih je ustvarilo človeštvo. Čeprav v njej nastopajo zgodovinske osebe, ima nadčasovni domet in vrednost. Dante sam je želel, da bi to delo »tako po svojih delcih kakor v celoti človeštvo potegnilo iz stanja bede tega življenja ter ga pripeljalo v stanje sreče«. Ali kakor zapiše – »iz temnega gozda do zvezd« (vsak del Komedije se namreč konča z besedo »zvezde«). Papež Frančišek verjetno tudi zato Danteja v svojem apostolskem pismu »*Candor lucis aeternae*« imenuje prerok upanja.

Lino Pertile je zapisal: »Komedija je knjiga o življenju in raziskuje ter odkriva skrivne mehanizme človeškega obnašanja.« Ne gre za delo, ki naj ostane v šolah, namenjeno samo študiju, temveč ga lahko bere vsak.

Čeprav obstaja veliko razlag in kritik tega dela z različnih zornih kotov – včasih tudi nasprotujočih si – pa je najbolj pomembno, da dojamemo sporočilo v celoti. Brati ga moramo kot »šifro«, simbol, večplastno delo s sporočilom, predvsem pa kot duhovno delo ... Alojz Rebula je zapisal: »Stvari niso, če niso šifra.« Mi bi lahko parafrazirali podobno: »Za nas naj ta svet nima samo stvarne, temveč tudi simbolično vrednost, naj bo kot stopnica za odskok v duhovni svet.«

Francišek v Raju

Na začetku 11. speva Raja se Dante ozre na prvake različnih znanosti, tudi teologije, a se njihovi sreči in posvetnim prizadevanjem posmehuje. Nato pa zapiše, da je Božja modrost, ki je ljudem nedoumljiva, poslala, sledeč svojemu načrtu in Kristusovim besedam, grešni zemlji dva pastirja, da bi jima Cerkev – nevesta sledila in tako dosegla zveličanje. Eden je bil seraf – sv. Francišek, drugi pa kerub – sveti Tomaž Akvinski, ki je o nadangelih obširneje pisal

Dante je v Komediji iskreno kritičen do Cerkve. Celo nekatere papeže je postavil v pekel, zato je bila knjiga do 19. stoletja na seznamu prepovedanih knjig. Toda Dante tega ni naredil zaradi zamere do Cerkve, saj ji je ostal ves čas zvest, temveč je bil to njegov poziv k nenehni prenovi, kar bi pravzaprav moralo biti tudi v genomu Cerkve. Ali ni v tem nekaj podobnosti s sv. Franciškom, ki je želel popraviti Cerkev? Francišek tega sicer ni storil na tako ekspliciten način in se je zavedal, da se prenova začne najprej pri njem samem. Francišek je moral pri Danteju zagotovo uživati veliko naklonjenost, saj ga je v Komediji umestil v Raj in mu posvetil celoten 11. spev.

Dante in sv. Francišek

Za Franciškove brate in sestre je še posebej zanimiva povezanost med Dantejem in sv. Franciškom. Pesnikovega odnosa do svetnika ni lahko povzeti. Obstajajo namigi (zaradi pomanjkanja zgodovinskih virov je to težko dokazati), da je bil Dante član Franciškovega svetnega reda, ali kot nekateri predpostavljajo, celo novinec pri Franciškovih manjših bratih v Firencah. V vsakem primeru pa lahko s gotovostjo trdimo, da je bil Dante nesporno naklonjen sv. Francišku in tradiciji franciškovske misli, kar potrjuje tudi Božanska komedija. Naklonjenost lahko začutimo celo na mestu, kjer – kar zveni zelo paradoksalno – okara in ne prizanaša niti redu manjših bratov. Kapucin br. Alberto Casalboni piše, da je Dantejevo stališče do Cerkve, še prav posebej do Franciškovih bratov, vedno ambivalentno. Na eni strani povzdiguje njihovo dostojanstvo in poslanstvo, po drugi strani pa močno obsodi korupcijo posameznikov. Vsekakor so bratje pokazali naklonjenost Danteju in v Firencah organizirali javno branje njegove Komedije že nekaj let po njegovi smrti. To enkratno in mogočno literarno mojstrovino so prevedli v latinščino ter dodali komentar, da bi jo mogli razumeti preko meja firenškega narodnega jezika ali starodavnega italijanskega jezika. Po nekaterih cerkvah so dali izdelati še njegov portret ter njegove zemeljske ostanke skrili v svojem samostanu v Raveni, da jih ne bi bilo treba vrniti v Firence, od koder so ga izgnali.

v svojem delu Summa Theologiae.

*Previdnost božja, ki vesolju vlada
po sklepih, ki jim bitje še nobeno
prodreti moglo ni do dna prepada,
je v želji, da doseže zaželeno,
nevesta Njemu, ki jo v glasnem kriku
zaročil je s krvjo blagoslovljeno,
gotôva sebe in zvesta Učeniku,
dva velmoža poslala, da sledila
bi jima v vsem kot svojemu vodniku.
Eden bil séraf je, ljubezen mila,
a drugi luč modrosti imel je tako,
da zemlji kakor kérub je svetila.*

Assisi se je v Dantejevih časih imenoval Ascesi (tj. »vzpel sem se«), a pravičneje bi ga bilo imenovati Orient (Vzhod), pravi Dante, kajti tu je kvišku planilo novo sonce človeštva, sv. Francišek, ki je bil sin bogatega trgovca Petra Bernardoneja. Ko je sredi najlepše mladosti veselo, podjetno in hrabro obrnil hrbet svetu in se zaročil z revščino, ki se je ljudje skoraj bolj bojé kot smrti, ga je oče razdedinil in zavrgel. Oče je bil razžaljen, ker je Francišek tako malo dal na njegov denar, zato je vele sinu, naj se vpričo asiškega škofa slovesno odreče očetovi dediščini. »In Francišek se ni le z veselim srcem odrekel vsemu temu (spomladi leta 1207), še več, pred škofom Guidom in vpričo zbranega ljudstva je slekel svoja oblačila in jih vrnil očetu, rekoč: »Do zdaj sem te imenoval na zemlji očeta, odslej pa lahko z gotovostjo rečem: Oče naš, k si v nebesih, tam, kjer je moj zaklad in kjer počiva moje sveto upanje.« (Bertoldi, O. C., s. 162).

*Kadar se temu kraju poje hvalo,
ime Asizi vsega ne premore:
Vzhod naj se reče, da ne bo premalo!
Bilo ni daleč proč od prve zore,
ko iz njegove mlade je kreposti
svet črpal že nekoliko podpore;
saj bil se je z očetom že v mladosti
za njo, ki je nihče od tega svéta,
tako kot smrti, rad ne sprejme v gosti;*

*tam vpričo duš pastirjev in očeta
jo vzel je za ženó, a duša uboga
jo iz dneva v dan ljubila je bolj vneta.*

Sv. Frančišek je hrepenel po mučeniškem vencu, zato je leta 1219 odšel v Egipt, da bi samega sultana spreobrnil h krščanstvu. Pri tem ni imel uspeha. Leta 1224 se je umaknil na goro La Verno (med Arnom in Tiberu, med Rimom in Bibieno), kjer je prejel Kristusove rane (stigme). Dve leti jih je skrivaj nosil na svojem telesu. »Halja« je prisposoda revščine; sv. Frančišek je umrl »v njenem naročju«. Kot vemo, je ob smrtni uri velel, naj ga golega položi v grob, češ, »nag sem prišel in nag odhajam«.

*Hitel je, žejen palme mučenika,
pred Sultana, da ošabnežu oznani
ob Kristu dela apostolov velika;
ker pa ostali gluhi so pogani
pred blagovestjo, šel je zamujeno
popravljal z žetvijo med Italijani
in tam v gorah med Rimom in Bibieno
prejel od Krista rano je poslednjo,
za dvoje let mu v ude položeno.
Ko Bog, vodnik mu v dobrem uro slednjo,
ga vzel je k sebi, da mu dá plačilo,
njegove revščine na zemlji vredno,
sobratom svojim v dediščino milo
gospo je dal, ki mu bila je draga,
ljubav do nje pa v sveto izročilo;
nato vrnila se je duša blaga
iz svoje halje v raj, a njo edino
pustila truplu, naj ga v grob polaga.*

Namesto sklepa

Dante je bil veren mislec in Sveto pismo je imelo zanj pomembno vlogo. Poznavalci pravijo, da je v Božanski komediji moč najti kar 588 svetopisemskih citatov.

Anna Maria C. Leonardi, znana proučevalka Danteja, pravi, da je bilo vse njegovo življenje eno samo iskanje, zaznamovano z napetostjo duše k največjim dosežkom, iskanjem izpolnitve, svojevrstnim dviganjem želje proti končnemu cilju, tako da ga lahko glede na nek znani latinski prevod Danijelove knjige imenujemo »vir desideriorum« – človek želje.

Božanska komedija je po sedemsto letih še vedno vredna aktualizacije, saj presega časovne in krajevne omejitve. Branje tega vrhunskega dela lahko človeku pomaga, da se sooči s temeljnimi vprašanji, ki se jim nihče ne more izogniti; z njimi se mora srečati.

Današnjega človeka v njegovem bivanjskem vakuumu in pomanjkanju smisla, kjer se zdi, da določene ideologije želijo človekovo življenje skrčiti samo na čutno in biološko raven, to delo vabi na romanje duha k višjim, duhovnim, večnim vrednotam, ki edine lahko življenje izpolnijo in mu dajo presežni smisel.

V današnjem času, ko se zlo zanika in včasih prikazuje celo kot nekaj simpatičnega, je Božanska komedija besedilo, ki bralca spodbuja k resnemu razmisleku o njegovem življenju, spreobrnjenju in ponovnem najdenju osebne sreče. To je pot od greha k svetosti, od pekla do raja.

Papež sveti Pavel VI. čudovito definira Komedijo kot resnični in pravi »itinerarium mentis ad Deum« (pot duha k Bogu), pot od teme večnega prekletstva do solza očiščevalne pokore, pot od svetleče jasnosti k še večji svetlobi, od plameneče k še gorečnejši ljubezni, vse do Izvira večne svetlobe, ljubezni in sladkosti.

Literatura:

Dante Alighieri, *Božanska komedija*, Ljubljana, Založba Mihaelač, 1994.

Br. Zvonimir Pervan, Naš Dante (intervju), v: *Veritas*, maj 2021, št. 5, str. 21–25.

Razpoložljivost za sprejem novih služb

p. Igor Salmič

»Sveto pismo ni najboljša knjiga, če se hočemo v svetu počutiti dobro« (Herbert N. Schneidau). Ko sem prvič slišal ta stavek, me je malo stisnilo, potem pa se mi je zdel vedno bolj resničen. Zakaj? Zato ker Božja beseda ni namenjena za čehljanje ušes, za to, da bi človek našel udobje v smislu velnes centrov. Sveto pismo ni knjiga napotkov za dolgo in zdravo življenje. Je kot dvorezen meč, ki želi človeka prebuditi iz spanja, ga včasih vznemiriti, predvsem pa ga osvoboditi. Česa? V prvi vrsti od samega sebe. Bog ne želi, da človek ostane pri sebi, da kuje svoje načrte in dela po njih. Ne želi, da je človek lastne sreče kovač.

Bog je Bog avanture. Želi, da človek sprejme njegovo ponudbo in se poda v nekaj novega, v nekaj, kar ga presega. A to ni tako samoumevno. Celo največji protagonisti Svetega pisma bi ob Božjem klicu najraje stisnili rep med noge. Mojzes se je začel Bogu upirati, ko ga je ta poslal k faraonu, da bi izpeljal njegovo ljudstvo iz suženjstva: »Kdo sem jaz, da bi šel k faraonu?« (2 Mz 3,11) Ni se uprl samo enkrat, ampak tudi drugič: »Glej, ne bodo mi verjeli in me ne bodo poslušali« (2 Mz 4,1), pa tretjič: »O Gospod, nikoli nisem bil spreten v besedah« (2 Mz 4,10) in še četrtič: »O Gospod, pošlji koga drugega« (2 Mz 4,13), tako da se je Gospod že počeno »razjezil na Mojzesa« (2 Mz 4,14). Gospod je moral biti zelo potrpežljiv, da je omeščal trdoglavega očaka. Nič

kaj pogumnejši niso bili najslavnejši preroki: Izaija se je branil, češ da je »mož z nečistimi ustnicami« (Iz 6,5), Jeremija je strah verjetno podedoval po Mojzesu: »Oh, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček« (Jer 1,6), Ezekiela pa je Bog opozoril: »Ne bodi uporen kakor ta uporna hiša«! (Ezk 2,8)

V človeku je globoko zasidran strah pred novostmi, strah ga je negotovosti, strah ga je, če stvari nima pod nadzorom, zato pogosto raje ostane v lastni kletki, ne da bi ga zanimalo, kaj oz. kako je izven nje. Nasprotno pa Gospod želi človeka osrečiti, hoče mu dobro in ga ne želi pustiti v tem stanju. Pošilja mu vse potrebne milosti, ga nešteto krat opogumlja in mu obljublja: »Nikar se [...] ne boj, saj sem jaz s teboj« (Jer 1,8). Šele ko človek dopusti, da Bog prevzame krmilo njegovega življenja, je sposoben reči: »Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8). Ne vem, Gospod, kam ciljaš z novim poslanstvom, kaj želiš povedati s tem, a želim bolj verjeti tvojim načrtom kakor svojim. Marija je z Jožefom že imela pripravljen načrt za prihodnost, imela sta skupne sanje z željo, da se uresniči, a v trenutku – ob obisku nadangela – je bila Marija sposobna odreči se svojim sanjam, da bi sprejela sanje Drugega. Zanimivo je, da v trenutku svojega odgovora »Zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38) še ni vedela, na kakšen način in kdaj se bodo izpolnile Božje obljube. Tudi to je prepustila Gospodu. S potrpežljivostjo in

polnim zaupanjem je čakala dolgih 33 let, da je doživela tisto, kar ji je napovedal nadangel. Ni nam torej dano, da bi vse vedeli že takrat, ko smo poklicani v neko poslanstvo; Gospod želi le našo odprtost in zaupanje.

Če smo na začetku dejali, da Gospod ne želi našega udobja, potem seveda razpoložljivost za novo poslanstvo ne pomeni iskanja lažje poti. Bog sam je zase izbral zahtevnejšo pot, ki je vključevala pot neudobja, negotovosti, pa tudi pot nerazumevanja. Če bi izbirali med Jeruzalemom in Betlehemom, bi si za rojstni kraj verjetno mi izbrali prvega, saj predstavlja varnejšo in udobnejšo pot, a Jezus je prišel na svet, da razbije mite o udobju, gotovosti, varnosti in navezanosti. Uči nas, da izbira lažje in udobnejše poti ne prinaša blagoslova, da je gradnja na

sebi in lastni volji podobna gradnji hiše na pesku ter da so osebne zasluge in priznanja le od tega sveta. Vedno znova moramo klicati Svetega Duha, da bi pri zaupnem poslanstvu znali sprejeti izziv zahtevnejše poti, ki je pot umiranja samemu sebi, a ravno zato je pot, ki vodi v osvoboditev od samega sebe. Šele to prinaša pravo in polno življenje.

*Na redni seji generalnega definitorija minoritskega reda je bil p. Igor Salmič imenovan za **generalnega definitorja ter generalnega asistenta za CEF** (srednjeevropske federacije). Bival bo v Rimu. S tem se je zaključila njegova služba provincialnega ministra slovenske minoritske province. V novi obliki služenja redu in Cerkvi mu želimo obilo Božjega blagoslova!*

»... kot bi našla izgubljeno zlato«

Nekaj spominov na misijonarja p. Miha Drevenška ob bližajoči se 10. obletnici njegove smrti. Odlomki so iz knjige Daleč naprej je tekel, ki jo bo ob obletnici izdalo Misijonsko središče Slovenije.

Zanimivo je pričevanje zambijske sestre redovnice **Petronelle Lubanga**, ki je p. Miha spoznala čisto na začetku njegove misijonske poti, ko je bila še v osnovni šoli v kraju Chingola. Pripoveduje, da je bil p. Miha takrat mlad duhovnik, močna osebnost in v župniji je s svojim pevskim talentom pritegnil mnogo mladih. Vpeljal je mladinski zbor in mašo, bilo je krasno in milost je napolnila trenutke, ko so skupaj z njim častili Boga s petjem in kitaro, na katero je igral p. Miha. A Miha je moral kot mlad misijonar, ki si je šele nabiral izkušnje, hitro oditi na drugo postojanko. Bili so zelo žalostni, vendar je življenje teklo dalje. Ta osnovnošolka je postala sestra redovnica. Prva skupnost, v katero je bila poslana, je bil misijon sv. Jožefa, kjer je živel p. Miha, a sestra ga ni prepoznala. V pričevanju zapiše: »V Chingoli

smo poznali p. Miha kot patra Michaela, imel je dolge lase in brado. Ko sem prišla k Sv. Jožefu, sem tam našla duhovnika po imenu p. Miha ali Mica. Bil je plešast, nosil je sandale. Bil je res drugačen duhovnik od tistega, ki sem ga poznala. Nekega dne sva se začela pogovarjati, kajti še naprej je prepeval. Povedala sem mu, da me spominja na patra Michaela, ki je bil nekoč v Chingoli, ampak ne vem, kje je sedaj. Prepeval je ravno tako kot sedaj on (p. Miha – op. a.). Vprašal me je: »Kje pa si bila ti?« Povedala sem mu, da sem tudi jaz prepevala, in planil je v glasen smeh in rekel: »Jaz sem p. Michael, kar je isto kot Miha.« Močno sem ga objela, bilo je, kot bi našla izgubljeno zlato.«

Preprostost in prijaznost p. Miha sta bili magnet za vse, mlade in stare. Stvari, ki jih je naredil zame in mnoge druge, je preveč, da bi jih lahko naštela. Miha je po svojih velikih delih še vedno z nami.

Pascalina Makulusha Olivieri

Bogu hvala za čudovitega misijonarja, ki je v »kratkem času« izpolnil veliko let ...

Klemen Štolcar, Madagaskar

Zgodilo se je leta 1976, ko je pater Miha odhajal v misijone v Afriko. Misel na Afriko je dala meni in možu Štefanu spodbudo, da mu kupiva nekaj uporabnega, nekaj za njegovo »dušo«. Odločila sva se za nahrbtnik in neke vrste doma izdelan planinski klobuček. Prve tri klobučke, ki jih je dobil za popotnico, sem sešila iz blaga zelene barve. Ob prvi vrnitvi v domovino je Miha želel, da mu sešijem še kakšnega, in tako je ob vsakem obisku dobil tri ali štiri nove klobučke, seveda v zeleni barvi.

Jana Cankar, Sostro

Assisi, tu sem, tudi ko me ni

Izbrani asiški zapisi (1984–2004)

Življenje postaja vse hitrejše in nemirnejše. Svetovna zgodovina se na mnogih koncih sveta spreminja v tragedijo. Assisi pa kljubuje času in ostaja mesto miru, ki zmore spremeniti pot tistih, ki ga obišejo prvič, in vedno znova obogati tiste, ki se vanj vračajo ...

Malči

Carceri. Kamen ob kamnu. Različni so: veliki, majhni, postavljeni pokončno ali vzdolžno. A vsak ima točno svoje mesto, prav vsak je pomemben. Enako je tudi z nami, ljudmi. Želja, ki sem jo med temi zidovi še posebej močno začutila, je: »Nočem biti luknja v zidu. Gospod, daj mi moč, da zapolnim svoje mesto v Tvoji zgradbi.«

Marjeta

Asiška sončnica – najlepša rastlina – krasi moje srce in mesto Assisi. Njena rumena barva je tako čista in nežna, da te spravi v dobro voljo. Sončnica preprosto potrebuje le dobro podlago za rast, iz katere črpa hranljive snovi. Potrebuje pa še vodo in sonce, za katerim se obrača. Da bi bili ljudje tako kot sončnice, tako preprosti in zadovoljni z malim! Potrebovali bi hrano, vodo in Boga, ki bi bil kot sonce, in bi se obračali za njim – postali bi čudoviti. Ti, ki bereš to, pogledj kdaj na polje cvetočih sončnic in

si predstavlja, kako lep bi bil svet, če bi bili ljudje kakor sončnice ...

Romana

Če bi jaz ...

Če bi imel svoj šotor –

Če ležišče ne bi bilo tako trdo –

Če bi vstajali malo pozneje –

Če bi lahko jedel vsaj za mizo –

Če bi imel svojo pesmarico –

Če ne bi bilo tako daleč do Carcerija –

Če bi šli v Rim –

Če bi –

O Gospod!

Razsvetli me takoj,

da v Assisiju »če« ne bo delal takšne sence nad menoj!

p. Franc

To so asiški utrinki, vzeti iz knjižice Assisi, tu sem, tudi ko me ni, ker pač novih utrinkov iz znanih razlogov ni. Želim, da bi zbudili v nas željo po obisku asiških ulic in njihovega Ubožca. Če se komu izmed vas zbudi kak živ spomin in bi ga želel podeliti, lepo povabljen!

Urednica

Francišek, človek miru

Pripravila Neža Tomažič

Sveti Francišek Asiški je imel zelo rad živali. Vsem je rekel brat ali sestra. Vendar pa je želel, da imajo tudi živali rade ljudi in človeka spoštujejo. Ko so bile nekoč lastovke preglasne med njegovo pridigo in ljudje niso mogli razumeti njegovih besed, jih je oštel. Lastovke so utihnile in ga skupaj z ostalimi poslušale. Francišku se je zgodilo še eno zanimivo srečanje z živaljo. O tem govori naslednja pripoved.

»Ko je Francišek nekoč prišel v mesto Gubbio, so mu naproti prišli prestrašeni prebivalci. Potožili so mu, da se je v okolici mesta naselil krvoločni volk, ki napada ljudi in pobija živino,

zato vsi živijo v stalnem strahu. Francišek, človek miru, se je odločil, da bo z Božjo pomočjo temu naredil konec.

Odšel je iz mesta proti volkovemu brlogu, ljudje pa so mu od daleč sledili. Ko je prispel, je z divjim renčanjem iz brloga proti njemu planil volk. Francišek pa je ostal miren in zverino poimenoval »brat volk«.

Ta je presenečen obstal, kot da bi razumel besede, ki mu jih je govoril Francišek, ko mu je očital njegove krvoločne napade na meščane in njihove živali. Volku je ukazal, naj bo krotek in prijazen do ljudi, ter mu obljubil, da mu bodo

meščani vsak dan priskrbeli hrano. Kakor da bi se z vsem strinjal, je volk, krotak kot jagnje, prišel k Francišku in mu podal tačko.

Tako je bil sklenjen mir med meščani Gubbia in volkom. Ta je živel še dve leti in je kot kakšen pes čuvaj hodil po mestu, saj so ga meščani vzljubili in skrbeli zanj.«

(Arko, Andraž. *Francišek, naš brat*. Ljubljana: Založba Brat Francišek, 2007.)

Dvojni spomin na Brezjah

Doroteja Emeršič

V letu 2021 praznujemo 800 let od prvega Vodila, ki se je imenovalo Memoriale propositi. Gre za zelo pomemben dokument, ki ga je dal Sveti sedež svetnim spokornikom v 13. stoletju. Zanj velja, da je prvi dokument navdiha tistih, ki so predhodniki današnjega Frančiškovega svetnega reda, torej prvih frančiškovskih spokornikov. Dokument lahko navdihuje tudi danes. Izrazi, zapisi so morda drugačni in so odraz časa, v katerem so nastali, vendar se bistvo našega reda ni spremenilo. V znamenju tega je bilo oblikovano letošnje vseslovensko srečanje bratov in sester OFS, ki je potekalo 25. junija na Brezjah.

Na trgu pred baziliko Marije Pomagaj na Brezjah se je že pred 10. uro, ko se je začela slovesna sveta maša, zbralo veliko vernikov, predvsem bratov in sester Frančiškovega svetnega reda (OFS). Veselje nad tem, da smo se mogli po tolikem času ponovno srečati v živo, je bilo veliko. Drug z drugim smo želeli podeliti čim več dogodkov in pričevanj, ki so zaznamovali preteklo leto. Sveto mašo je ob somaševanju bratov frančiškanov, minoritov in kapucinov daroval ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Anton Jamnik. V uvodu v sveto mašo je predsednica FSR Slovenije, sestra Fani Pečar, pozdravila prisotne brate in sestre ter na kratko osvetlila pomen prvega Vodila. Pri tem je izpostavila posebnost današnje generacije, saj je to prva generacija, ki v celotni 800-letni zgodovini tvori narodno bratstvo Frančiškovega svetnega reda znotraj države Slovenije.

Škof Jamnik je poudaril, da se praznovanje 800-letnice Frančiškovega svetnega reda čudovito dopolnjuje s praznovanjem 30. obletnice naše države Slovenije, saj lahko vidimo, kako Bog povezuje čase in dogodke. V nadaljevanju je spomnil na jubileje, ki so se zvrstili v letošnjem letu na Brezjah, med drugim tudi na 25. jubilej obiska sv. Janeza Pavla II. V drugem delu pridige je spomnil na dogodke, ki so se odvijali pred tridesetimi leti, ko je mlada država Slovenija stopala na pot svoje samostojnosti, opozoril na veliko vlogo tedanjega nadškofa Alojzija

Šuštarja, ki je s svojim vplivom v svetu veliko pripomogel, da je Slovenija postala suverena in svetovno uveljavljena država, o kateri so Slovenci sanjali stoletja. Po končani sveti maši je škof Jamnik na vrtu frančiškanskega samostana blagoslovil na novo postavljen drog s slovensko zastavo, ki je trenutno največja v državi. Drog, na katerem visi 13 metrov dolga in 6,50 metra široka slovenska zastava, meri 25 metrov.

Srečanje se je zaključilo s predavanjem dr. p. Roberta Bahčiča, rektorja slovenskega Marijinega narodnega svetišča, v katerem je predstavil Frančiškovo vodilo Memoriale propositi, katerega vsebina je v današnjem času vedno bolj aktualna. Po sveti maši, ko smo romarji razgrnili svoje popotne torbe in med seboj podelili domače dobrote, so nekateri bratje in sestre izrazili svoje vtise o prazničnem dnevu.

Mira Gale, KB Brezje:

Razmišljala sem, kakšno moč je imel sveti Frančišek, kakšen vpliv na ljudi. Tudi danes sem to doživela, posebej pri p. Jožku. Ta duh, s kakšnim žarom, s kakšnim veseljem govori o Frančišku, s kakšno vero. Pa tudi današnje predavanje, ki nam je še bolj približalo sv. Frančiška. Kako šele je pritegnil ljudi sam sveti Frančišek, ki je aktualen še po 800 letih! Želim si, da bi se to preneslo tudi na mlade rodove. Naj sv. Frančišek poskrbi!

Marija Vrtovec, KB Vipavski Križ:

Današnje srečanje je bilo čudovito. Mi gremo vsako leto na ta dan na Brezje, danes je bil pa višek, krona. S seboj imam tudi vnuka, ki sta stregla pri maši. Frančišek mi pomeni vsak dan začetek jutra, življenje. Daje mi zgled, kako naj spoštujem ljudi, kako naj jih poslušam ... Ko sem malo skrušena, se obrnem nanj in mu rečem: »Saj ti veš, kako to zgleda ...«

Jelka Krnjič in Emica Murko, Sv. Jožef (Maribor):

Jelka: Danes je bilo na Brezjah res lepo. Ob odhodu od doma sem Mariji Pomagaj izročila sebe in svoje domače.

Prvič sem tukaj, nikoli ni bilo priložnosti za tako romanje, čeprav sem že stara. Rekla sem ji: »Majko Marija, pomagaj!«

Emica: Rada romam na Marijine božje pot, na Ptujsko Goro grem vsako leto, tudi na Svete gore. Marijo imam v časteh, sprejemam jo kot mater in se k njej zatekam. Danes je pa še lepše, ker je povezano s Frančiškovim praznikom. Nekaj me je sililo, da moram iti na to romanje. Potem pa še obletnica naše domovine, za katero letos še več molim.

Ružica Baričević, KB Vič:

Z brati in sestrami se srečati tukaj je velik dar. Odkar sem se srečala z OFS, imam v srcu ljubezen do vsakega človeka. Sv. Frančišek mi vedno znova govori, kako se je treba ponižati, sprejeti brata in sestro z ljubeznijo, ker vem, da bom zmagala z ljubeznijo. Škof Jamnik nam je tako lepo povedal, kako naj ljubimo svojo domovino. Bratje in sestre OFS moramo biti luč za ljudi okrog nas. Bogu in Mariji se zahvaljujem za vse, kar sem danes doživela.

Duh Assisija med nami

Vida Furman

Teh nekaj besed se mi zdi tako pomembnih. Povezovalnih. Zame imajo čisto otipljivo povezavo.

Ptujsko Goro vedno znova doživljam kot podobo Assisija. Vedno znova. Vedno znova imam občutek, da je to sveta gora, da je prežeta z molitvami ljudstva, ki se tu zgrinja, prežeta z molitvami manjših bratov, ki skrbijo za Marijino cerkev. Na Ptujsko Goro me je pripeljala prijateljica Marija, ki si je takrat nalagala že skoraj osmi križ, a je ostajala v srcu svetla – kot otrok. Pripeljala me je na procesijo z lučkami in na nočno bdenje z molitvijo. Nekaj let zapored. Kako globoka izkušnja!

Nato se je zgodilo nekaj, na kar nisem nikdar niti pomislila, kaj šele načrtovala. Na spletu se mi je vedno znova odpiral oglas za prodajo starejše hiške. Vedno znova, več mesecev. Ob neki poti v ta del Slovenije sva se z možem odločila, da greva pogledat še to hiško. Stara, nebivalna hiška. A ko sva stopila skozi hišo, na zadnjo stran, se je odprl pogled na Goro, na cerkev. Ta pogled naju je osvojil. Kar prikoval naju je, prepojil. Čez nekaj mesecev sva se spustila v nakup.

Ko sva hiško pokazala sorodnikom, so samo zmajevali z glavami. Videli so njen propad in slutili, kaj vse bo zahtevala obnova. Naju pa je prežemal tisti pogled na Goro, ki je v sebi skrival Sveto.

Od takrat je minilo devet let, hiška je še vedno v procesu obnavljanja. Letos junija nama je Gora milostno naklonila priložnost, da je bil pod Marijinim plaščem

krščen najin vnuk in da ga je krstil pater Martin Kmetec, ki je pred mnogimi leti krstil tudi njegovo mamico. Pater Martin, ki nama je leta 1985 odprl pogled na svetega Frančiška v samem Assisiju! S tem je bilo najino življenje zaznamovano na nov način in z novimi tokovi. Z védenjem o poti uboštva, poti Popolnosti. Mogoče vse to lahko prav vrednotiva šele sedaj, ko sva že tako stara, da so se odprli novi uvidi, kajti stiske vsakdana in bremena starševstva včasih ne dovolijo širine pogleda. Doživela sva milost, da sva stara starša.

Medtem je pater Martin, ki je svojo misijonsko pot hodil po daljnih deželah in s svojo širino prinašal duhovnost svetega Frančiška tujim ljudem in postal njihov škof, zmogel najti v svojem natrpanem urniku čas, da je podelil zakrament svetega krsta našemu vnuku prav v baziliki pod Marijinim plaščem na Ptujski Gori. Za vse nas, za vnukova starša in za naju, stara starša, je bil to dan posebne milosti. In hvaležnosti! In tako vedno znova doživljam Ptujsko Goro kot kraj, kjer je med nami duh Assisija.

Iz Frančiškovih logov

Letošnje poletje ni skoparilo z vročino, večkrat je udarilo tudi s točo in neurji. Ponekod po svetu so dosegali vročinske rekorde, divjali so mnogi požari, pa tudi poplave in potresi. Olimpijske igre so Slovincem prinesle pet olimpijskih kolajn ter četrto mesto v košarki. Covid-19 še kar vztraja in napada ljudi. Pred vrati pa je jesenski čas. Potreben je dialog z naravo, da nas ne bo več tepla. Potreben je dialog z drugimi ljudmi, da bomo lažje dosegli dogovor.

O dialogu in družbenem prijateljstvu nam spregovori tudi šesto poglavje okrožnice papeža Frančiška »Vsi smo bratje«, v katerem papež izhaja iz pojmovanja življenja kot »umetnosti srečanja« z vsemi, tudi z obrobji sveta in s prvotnimi ljudstvi, saj »se lahko od vseh učimo in nihče ni nekoristen«.

Kateheza OFS nam odstira globalno neenakost, ki vlada v svetu.

Členjenje Vodila se ustavi ob 14. in 15. členu, ki na člana OFS gledata zunaj njegove hiše, v svetu dela, na različnih poteh življenja, v družbi, ki danes kaže mnogo negativnih znakov svojega hitrega in neverjetnega znanstvenega razvoja in ki na drugi strani ne podpira vedno prizadevanj za duhovno in moralno prenovo družbe.

Pokukajte, kako je bilo na dvojni slovesnosti na Brezjah. Praznovali smo 800 let Vodila OFS in 30 let samostojne Slovenije.

Med znanimi člani OFS bomo spoznali blaženega Lukezija in Buonadonno, prva člana Frančiškovega svetnega reda.

Od 2. do 6. avgusta 2021 je potekalo romanje Hodi s Frančiškom od Logatca do Kopra. Preberite več o njem.

Svetodeželska rubrika nam prinaša nadaljevanje

razmišljanja o koreninah vere in Cerkve, ki ga je napisal p. Frédéric Manns OFM.

Ali veste, kako narediti ikebano iz javorovih listov? Preverite v Pozabljenih spretnostih.

Seveda ne pozabite tudi na našo nagradno igro.

V novi številki Frančiškovega prijatelja stopamo naprej po poti skupaj s sv. Jožefom. On nas uči uboštva, on je ljubitelj uboštva.

Br. Placid Prša že 50 let kot duhovnik hodi za ubogim in ponižnim Kristusom. Spoznali bomo, kje vse ga je Gospod vodil in kako je oznanjal evangelij v Afriki, Avstriji in kako ga oznanja danes.

Duhovnik Jure Sojč nam bo zaupal, kakšna je bila njegova pot in kako ga je poklical Gospod.

O uboštvu, ki je središče evangelija, razmišlja Fani Pečar.

Nagovarjajo nas tudi novi svetniki, ki stopajo po poti uboštva. Po njej želijo Kristusu slediti tudi bratje kapucini.

Mozaik prinaša dogajanje z gora, iz doma duhovnosti, s taborov, oratorija in od drugod. Če ne bi bilo korone, bi najbrž zmanjkalo prostora, toliko stvari se je dogajalo.

Vabljeni k branju!

SREČANJE FRANČIŠKOVIH ROMARJEV VSEH GENERACIJ V DUHU ASSISIJA

Assisi, tu si, tudi ko te ni

V letošnjem letu zaradi epidemioloških razlogov ni bilo mogoče organizirati romanja v Assisi. Mnogi se še spominjate asiških ulic, ki so odmevale od mladostnega petja; šotorov, pod katerimi so nastajala mnoga globoka razmišljanja in zapisi; ob šotorih so se splestala prijateljstva, otroci so ušpičili marsikatero nerodnost; spominjate se večerov ob ognju v tihi molitvi in zahvali za preživet dan. Mnogi sprašujete, kdaj bo spet mogoče zaviti v zavetje Fonte Maggia, tabora pod goro Subasio. Morda ste bili zadnjič tam kot zaljubljeni, drug v drugega in v Franciška. Zdaj pa so vaši otroci že veliki in si želite doživeti prelest Assisija skupaj z njimi. Veliko razlogov je, da pridemo skupaj in si podelimo spomine ter ohrabrimo drug drugega za vztrajnost in skupno iskanje možnosti za nova romanja.

Veliko srečanje asiških romarjev vseh generacij bo pri sv. Petru v Ljubljani. Seveda je izvedba še vedno odvisna od epidemiološke slike, vendar upamo, da bo srečanje mogoče.

Kraj: v cerkvi sv. Petra v Ljubljani in na župnijskem dvorišču (blizu kliničnega centra)

Čas: v nedeljo, 26. 9. 2021

OKVIRNI SPORED:

- od 9.00 do 10.00: zbiranje na samostanskem dvorišču
- od 10.00 do 11.00: sveta maša v cerkvi sv. Petra (somaševanje patrov, voditelji romanj v Assisi)
- od 11.00 do 13.00 asiško druženje v samostanu in na dvorišču:
 - obujanje asiških spominov (ob fotografijah, filmih, pogovorih)
 - srečanje s p. Martinom Kmetcem, asiškim romarjem in nadškofofom v Smirni (ali videokonferenca)
 - obvestila, načrtovanje
- ob 13.00: skupno kosilo (pice velikanke)

Vabljeni vsi asiški romarji, vaši otroci, vnuki, pravnuki ... vsi, ki imate radi sv. Franciška!

ROMANJE V ASSISI (4. 11.–7. 11. 2021)

Duhovni voditelji romanja bodo narodni asistenti OFS p. Robert Bahčič OFM, p. Danilo Holc OFMConv in brat Joško Smukavc OFMCap. Okvirna cena romanja 220 € vključuje tri polne penzione v hotelu Le Grazie in stroške prevoza. Romanje je zagotovljeno in se lahko odpove le v primeru poslabšanja epidemioloških razmer in morebitnih prepovedi potovanj.

PROGRAM ROMANJA

4. 11. 2021 Četrtek

- 5.00 Odhod iz Maribora v Montecasale
- 8.00 Fernetiči
- 16.00 Sveta maša v Montecasale**
- 17.30 Odhod v Assisi**
- 19.00 Namestitev v hotelu
- 19.30 Večerja
- 20.30 Spoznavno srečanje
- 21.30 Večernice

5. 11. 2021 Petek

- 6.30 Vstajanje
- 7.30 **Sveta maša v Porcijunkuli**
- 8.30 Zajtrk
- 9.00 Ogled Rivortorta, Sv. Damijana
- 13.00 Kosilo
- 15.00 Ogled bazilike in Svetega samostana**
- Ogled rojstne hiše in cerkve sv. Klare
- 16.30**
- 17.30 Večernice pri klarisah**
- 19.30 Večerja
- 20.30 Po izbiri: počitek, sprehod po nočnem Assisiju

6. 11. 2021 Sobota

- 6.30 Vstajanje
- 7.00 Zajtrk
- 8.00 Odhod v Rietsko dolino
- 10.30 Sveta maša v Grecciu**
- Ogled razstave jasic
- 13.00 Fonte colombo**
- Kosilo (paket iz hotela)
- 14.30 Vrnitev v Assisi
- 15.30 Samostojni ogled mesta (Sv. Rufin, Sv. Štefan, Sv. Peter)
- 19.30 Večerja
- 20.45 Rožni venec in procesija z lučkami pri Mariji Angelski**
- 22.00 Počitek

7. 11. 2021 Nedelja

- 7.00 Zajtrk
- 7.45 Odhod iz Assisija proti La Verni
- 9.30 Ogled samostana
- 10.30 Sveta maša na La Verni**
- 11.15 Ogled samostana
- 12.00 Kosilo (paket iz hotela)
- 13.00 Odhod proti domu, vožnja do Sežane
- 19.30 Prihod na Fernetiče (SLO)
- 20.30 Ljubljana
- 22.00 Slovenska Bistrica

Romanje v Assisi bo – če bo le virus dovolil

POBOŽIČNI »SKOK« K SV. FRANČIŠKU V ASSISI od 27. 12. 2021 do 29. 12. 2021

Voditelj romanja: **p. Janez Šamperl** in še kdo od bratov minoritov

Mnogi sprašujete, zakaj ne romamo v Assisi, kdaj bomo šli, že tako dolgo nismo bili, radi bi Assisi pokazali še komu ... To bo res samo skok, težko pričakovani obisk sv. Frančiška. **Ta skok v Assisi bo osredotočen na Frančiškovo mesto.** Čas bo večinoma namenjen srečanju s Frančiškom, njegovimi in našimi ulicami, potmi, spomini, namenjen bo molitvi in prisluškovanju Božjim navdihom. To ne bodo duhovne vaje, kot smo jih navajeni. Naš kamp Fonte Maggio bomo lahko samo obiskali, bivali pa bomo v hotelu, primernem za romarje.

Spored pobožičnega romanja v Assisi:

27. 12. 2021 – 1. dan: Ob 1.00 odhod iz Ptuja, postanek v Celju, Ljubljani in še kje. Kosilo iz romarske torbe. Prihod v Assisi, namestitev, duhovno srečanje z mestom, ki je célo spremenjeno v jaslice, večerja v hotelu, počitek.

28. 12. 2021 – 2. dan (polni penzion): Maša na Frančiškovem grobu, priložnost za molitev na grobu, možnost osebne izbire krajev. Po kosilu odhod v bližnjo Canaro, kjer so začetki Frančiškovega svetnega reda, večerni ogled jaslic po Assisiju in izjemnih videoprojekcij božičnih dogodkov na pročeljih asiških cerkva.

29. 12. 2021 – 3. dan: Zajtrk v hotelu, maša v Frančiškovi rojstni hiši Chiesa nuova, srečanje z interbediencialno skupnostjo, slovo od Assisija. Kosilo iz romarske torbe. Domov bomo prispeli v večernih urah.

Prijave je treba oddati do 31. oktobra 2021. Ob prijavi navedite točen naslov – elektronski in poštni – preko katerega boste prejeli vse potrebne informacije in navodila.

Okvirna cena romanja, v katero so všteti vsi stroški romanja, znaša 200 €, če bo avtobus čisto poln; če bo romarjev manj, bo cena romanja višja.

Razumljivo je, da gredo na romanje lahko samo romarji, ki bodo imeli ustrezna dokazila o cepljenju.

Prijave lahko pošljete na el. naslov: janez.samperl@rkc.si ali doroteja.emersic@gmail.com.

BLAGOSLOV ASSISIJA ...

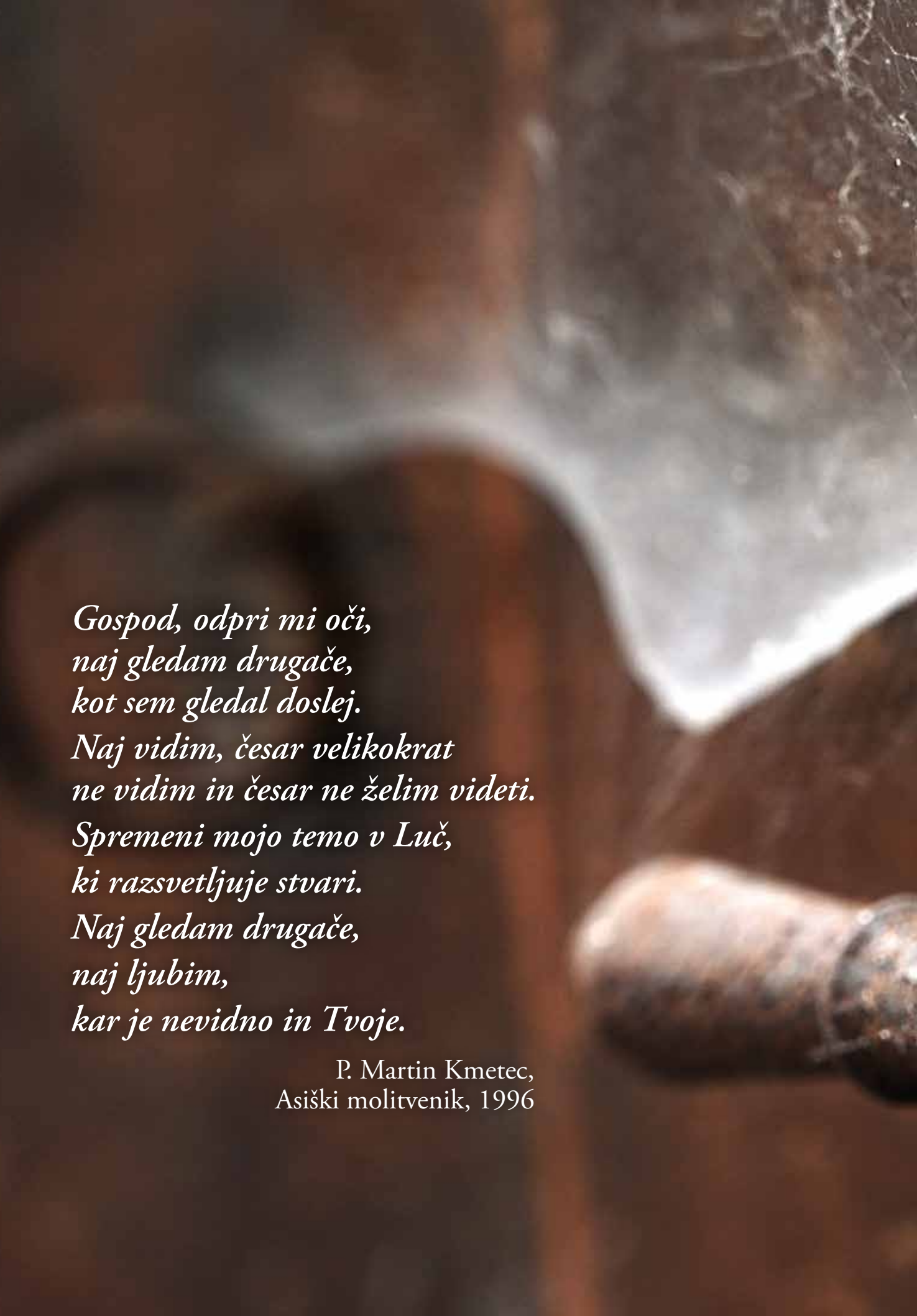
Ko so Frančiška malo pred smrtjo nesli k Porcijunkuli, so ga med potjo položili na tla. Obrnil se je proti mestu in ga blagoslovil z besedami:

»Naj te blagoslovi Gospod,
ti sveto mesto, zvesto Bogu,
ker bodo po tebi rešene mnoge duše
in mnogi služabniki Najvišjega bodo prebivali v tebi;
mnogi iz tebe bodo izbrani za nebeško kraljestvo.

NAJ BO MIR S TEBOJ!«

Sv. Frančišek nas čaka v Assisiju in v skritem kotičku Slovenije, da nam spregovori na srce in nas popelje h Kristusu tja, kjer se je sam srečal z njim. Ob njem spoznavamo, da je Bog usmiljeni Oče, da so stvari sestre in da je mir srca največja radost. Naj nas na vseh naših poteh spremlja Frančiškov blagoslov, da bomo izpolnili Tvojo sveto voljo.

Uredniški odbor

*Gospod, odpri mi oči,
naj gledam drugače,
kot sem gledal doslej.
Naj vidim, česar velikokrat
ne vidim in česar ne želim videti.
Spremeni mojo temo v Luč,
ki razsvetljuje stvari.
Naj gledam drugače,
naj ljubim,
kar je nevidno in Tvoje.*

P. Martin Kmetec,
Asiški molitvenik, 1996